

VAKKI

COMMUNICATIONAL RELATIONS

ABSTRACTS

VAKKI SYMPOSIUM XLV
University of Vaasa
13.–14.2.2025

Contents

PLENARY ABSTRACTS

Johanna Arnesson Influencer Relations: Navigating People, Politics, and Platforms	7
Joëlle Basque Exploring Identity Matters in the Communicative Constitution of Organization	8

SESSION ABSTRACTS

Sanna Heittola Maankohoamisilmiö aktiivisena toimijana ja vaikuttajana – Syrjäisten kielimaisemien ekokriittinen analyysi	10
Sanna Heittola Ordsökningar som relationella handlingar i konstdiskussioner	11
Hanna Hietikko, Heidi Hirsto, Minna-Maarit Jaskari & Heli Katajamäki Journalismin kuluttamisen tarpeiden ja toiminnan kohtaamattomuus	12
Marjo Honkaranta, Tomi Laapotti & Tanja Sihvonen Teoreettinen viitekehys väliaikaisten tutkimusorganisaatioiden organisoitumisesta: Miten tutkimusyhteistyö organisoituu viestinnällisesti?	14
Wiriya Inphen Exploring Literal Translation as a Source-Text Oriented Translation Strategy from the View of the Thai Target Language	16
Selcen Erten Johansson Security, Society, and Membership: Finland's NATO Path in Turkish Online News and Discussions	17
Johanna Kalja-Voima & Jarmo Harri Jantunen Tiedemyönteisten keskustelijoiden kannanotot sosiaalisen median tiedekeskusteluissa: Korpusavusteinen diskurssintutkimus digitaalisista diskursseista	18
Elisa Kannasto, Hanna Hietikko & Heli Katajamäki "Kun mä haistan tekstistä, että nyt ajetaa jotaki agendaa ---" - Puolueetonta journalismia maakuntamediassa?	20
Pia Karasjärvi & Rebekah Rousi Technical communicator conceptualisations of digital accessibility in technology business and organisational work	22
Marja Kivilehto Selkokieli – kielimuoto, rekisteri vai yksinkertaisesti tarkoituksenmukainen viestintätapa?	24
Heli Koskinen Viranomaisyhteistyön rakentuminen työelämän käytännöissä: strategisen viestinnän tapaustutkimus	25
Anne Laajalahti & Ira Virtanen Vastaväittäjänä väitöstilaisuudessa: teoreettisia näkökulmia väitöstilaisuuksien vuorovaikutukseen	26

Tomi Laapotti & Mitra Raappana Botti on presidenttiehdokas on botti	28
Hans Landqvist ”person som pensionerats av åldersskäl”, ”en pigg pensionär” och ”gammaldans för pensionärerna”: hur beskrivs äldre människor i Svensk ordbok utgiven av Svenska Akademien (2021)?	29
Jannika Lassus & Andreas Nord Using Instagram for communication: A case study of Kela on Instagram	31
Maria Lehtimäki Monikulttuurisuuden kohtaamisesta Opetussuunnitelman perusteissa	33
Ella Lillqvist & Merja Porttikivi ”Tämä joukko säikähtää tai innostuu helposti”: Tunteiden merkitys sijoituskulttuurien tulkinnassa	35
Mikael Mäenpää, Pirjo Yli-Viitala & Juha Arrasvuori Making risk management education engaging through gamification and AI: a systematic literature review and preliminary research agenda?	37
Polina Malakhova & Bogdan Romanov Why communicating with Russian Civil Society from the Outside? Case Study of Perviy Otdel	39
Henrik Oksanen, Anne Ketola, Helena Haapio & Anna Hurmerinta-Haanpää Sopimukset viestinnällisten suhteiden ylläpitäjinä ja mutkistajina yritysten toimitusketjuissa – esimerkkinä mallisopimuslausekkeiden ymmärrettävyys	41
Kaisa Pekkala Häirintä ja konfliktit asiantuntijoiden viestintäsuhteissa	42
Visa Penttilä The role of external frameworks in sustainability aspirations – a case study of Commitment2050 service	43
Annu Perälä Ilmastonmuutokseen sopeutumisesta viestiminen – suhteelliset tulkinnat fokusryhmissä	45
Annukka Saarenmaa Tulkin aloittamat dyadiset yksikieliset korjaussekvenssit rikos- ja riita-asioiden sovittelukeskusteluissa	46
Marjukka Säilä & Laura Havinen Opiskelijoille suunnatun intranetin käytettävyys: Erityistarkastelussa navigaatio	48
Miia Santalahti & Marja Kivilehto Naapuruussuhteet valtiosopimusten valossa	50
Katriina Tikkala Vaurastumisen diskurssit – Sijoitusaiheisten verkkotekstien sekä niiden kommentoijien näkemykset vaurastumisestag	51
Anu Viljanmaa Kommunikative Beziehungen in dolmetschervermittelter Kundenarbeit: Erfahrungen und Erkenntnisse von Sozialarbeiter*innen in Finnland zu Rapportaufbau und -management	52
Laura Zander & Jerry Jacques Critical perspectives towards conversational technologies: development of a chatbot questioning the relation to intelligent technologies	54

WORKSHOPS

Relations in Rhetoric and Rhetorical Studies (Tommy Bruhn, Maria Eronen-Valli & Lisa Villadsen)	56
Kristian Bjørkdahl Rhetorical Companionship	59
Tommy Bruhn "What do you mean by 'we'?" – approaching rhetorical situations as relational and temporal	60
Maria Eronen-Valli Non-transparent flattery: Rhetorical criticism of ethos in working-life email scams	61
Tommi Kakko Communication Technology and Rhetoric of Decay	63
Merja Koskela & Niina Nissilä Listening to science - How research information is popularized in Finnish science podcasts?	64
Lisa Villadsen Relations in Rhetoric and Rhetorical Studies	65
The Age of Synthetic Communication (SYNTHETICA)	66
Kristine Ask & Tanja Sihvonen Diversifying chatbots: Lessons from character.ai's "fanbots" about the networked nature of chatbots	68
Nuppu Pelevina, Tanja Sihvonen, Rebekah Rousi & Tomi Laapotti Experiments in AI-enhanced electoral battles: The Case of Finlandized Chatbots	70
Hanna Reinikainen & Tuukka Lehtiniemi "Tai ainakaan minä en ymmärrä sitä algoritmin rakkauden kieltä" - Yleisö ihmisten ja algoritmien kimeerinä	72
Rebekah Rousi I, me an(other) – follower construction of the uncanny self in relation to AI-generated social media influencers	74
Joni Salminen, Ilkka Kaate, Danial Amin & Bernard J. Jansen The Dilemma of Synthetic Users: Examining the Role of Generative AI in Creating User Personas	76
Vuorovaikutussuhteet ja yhteistoiminta kriisiviestinnässä (Jenni Räikkönen, Hanna Limatius & Minna Nevala)	78
Jarmo Harri Jantunen Sateenkaarevat kokemukset katastrofeista - ja ajatuksia kriisiviestinnästä	80

Päivi Kuusi, Svetlana Probirskaja & Tuija Kinnunen Viranomaisten ja maahanmuuttajayhteisöjen yhteistyö monikielisessä koronaviestinnässä	82
Hanna Limatius “Why does Boris hate the BAME community?”: Discourses on marginalized communities in citizens’ responses to the UK government’s COVID-19 communication	83
Jenni Räikkönen Corpus-assisted discourse analysis of the role of experts in news articles about the 1918 influenza epidemic and the COVID-19 pandemic	85
Heini Ruohonen, Klas Backholm & Jenny Lindholm Digitaalisten vapaaehtoisten yhteistyö viranomaisten kanssa pakolaiskriisissä keväällä 2022	87

VAKKI

PLENARY ABSTRACTS

Influencer Relations: Navigating People, Politics, and Platforms

Johanna Arnesson
Umeå universitet

The talk explores relational dynamics of influencer culture and influencer politics on digital platforms. Relationships are fundamental to the creation and success of influencers, with the most obvious being the bond between influencers and their audiences. When talking of, and researching, social media influencers, we often emphasize the parasocial relationships fostered by content creation and interactions on apps and platforms such as Instagram, Tiktok, Youtube, X, Twitch and personal blogs. For some followers, influencers become role models, akin to a 'big sister', 'bro', or guide – someone to be inspired by and aspire to. Importantly, these relations can also be monetized, as the size and engagement of an influencer's audience attract marketers and collaboration partners.

The relational dynamics between influencers and followers also play a crucial role in political contexts. The strong bond between influencer and follower can be viewed as both a promise and a threat, depending on perspective and how the political impact of influencers is perceived. It can make political content more relatable and accessible, but it can also obscure ideological dimensions and potentially depoliticize messages. Relational dynamics often underpin politicization of influencer content and collaborations, which can be initiated by fans as well as critics. In addition, political influencers must navigate relationships with other micro-celebrities within a specific 'network of influence', as well as journalists, politicians, communication managers, agents, collaboration partners, and the platforms themselves. Socio-technical relationships with digital platforms are crucial for all influencers, particularly how they navigate digital cultures, algorithms and platform affordances.

As researchers interested in this phenomenon, we must also reflect on our relationships with the influencers we study, the sociocultural and political context they inhabit and promote, and the fluid boundaries between personal and political spheres.

Exploring Identity Matters in the Communicative Constitution of Organization

Joëlle Basque
Université TÉLUQ

Identity has become a prominent topic in organizational studies, with an increasing number of studies focusing on it since Albert and Whetten's (1985) influential definition of identity as the central, enduring, and distinctive attribute of an organization. In this presentation, I will explore the apparent dichotomy between cognitive and discursive perspectives on identity. I will then address the critical tension in identity research between viewing identity as a fixed entity and understanding it as a dynamic process, arguing that this tension can be resolved through a communicative theorization of identity construction.

Drawing on the CCO (Communicative Constitution of Organization) framework, I will demonstrate how concepts such as materialization and identification, when revisited from this perspective, offer a novel understanding of identity. Introducing the concept of identity matters, this presentation will examine the implications of studying identity from a communicative standpoint and the insights we can gain by adopting this approach. Examples will be drawn from my research and my personal experiences with identity work.

VAKKI

SESSION ABSTRACTS

Maankohoamisilmiö aktiivisena toimijana ja vaikuttajana – Syrjäisten kielimaisemien ekokriittinen analyysi

Sanna Heittola
Helsingin yliopisto

Tässä esityksessä tarkastellaan ihmisen ja luonnon välistä suhdetta. Tutkimuksen keskiössä on kaksi syrjäistä luontopolkua, jotka sijaitsevat Unescon maailmanperintökohteessa. Ruotsin Korkearannikko ja Suomen Merenkurkun saaristo ovat ainutlaatuisia alueita, sillä ne tarjoavat erinomaisen mahdollisuuden tutkia maankohoamisilmiötä, minkä vuoksi ne ovat saaneet maailmanperintökohdestatuksen.

Tutkimuksessa hyödynnetään ekokriittistä kirjallisuusanalyysiä ja lähilukua. Ekokritiikin avulla tarkastelen, miten ihmisten ja ei-inhimillisten toimijoiden, kuten luonnonilmiöiden, väliset suhteet ilmenevät luontopolkujen kielimaisemissa. Tutkimuksen teoreettisena viitekehysenä ovat toimijaverkkoteoria (Actor-Network Theory), posthumanismi ja materialistinen ekokritiikki, jotka kyseenalaistavat ihmisen erityisaseman sekä nostavat esiin ei-inhimillistä toimijuutta (Holopainen 2024).

Esityksessäni analysoidaan sekä inhimillistä että ei-inhimillistä toimijuutta keskittyen erityisesti maankohoamisilmiöön. Tutkimuskysymykset ovat:

- Millainen suhde maankohoamisilmiöllä on inhimillisiin ja ei-inhimillisiin toimijoihin?
- Millaisia jännitteitä eri toimijoiden välillä ilmenee?

Kylttiaineisto koostuu Ruotsin Korkearannikon (235 kpl) ja Merenkurkun saariston (95 kpl) alueilla sijaitsevien luontopolkujen valokuvatuista kylteistä. Aineisto kerättiin Kielimaisema luonnossa-projektissa vuosina 2021 ja 2022. Suurinta osaa molempien luontopolkujen kylteistä voidaan kuvata muun muassa virallisiksi ja ruotsinkielisiksi (Heittola & Mäkitalo tulossa). Esityksessä tarkastellaan kylttejä, jotka sisältävät pidempiä maankohoamista kuvailevia tekstejä.

Lähteet

Heittola, Sanna & Mäkitalo, Veera (tulossa). Perifeeristen luontokohteiden kielimaisema – UNESCO:n maailmanperintökohteiden määrällisen tarkastelun kohteena. VAKKI Publications.
Holopainen, Reeta (2024). Luonto ja ekopoetiikka Eila Kivikk'ahon runoudessa. Väitöskirja. Helsingin yliopisto.

Ordsökningar som relationella handlingar i konstdiskussioner

Sanna Heittola
Helsingin yliopisto

Syftet med detta föredrag är att granska och diskutera interaktion där L1- och L2-talare av svenska söker efter ord. I det inspelade materialet, där universitetsstuderande diskuterar visuella konstverk i smågrupper, uppstår vissa gemensamma interaktionella problem, såsom ordsökningar. Dessa ordsökningssekvenser utgör inte endast språkliga utmaningar utan även relationella ögonblick där deltagarna kollektivt navigerar och hanterar kommunikationen. I samtalsforskning har ordsökningar kategoriserats som en typ av reparerande handlingar, dvs. självreparation (Couper-Kuhlen & Selting 2018:118). I föredraget undersöker jag hur dessa ordsökningssekvenser bemöts och hanteras genom både språkliga och kroppsliga handlingar.

De deltagande L1- talarna är universitetsstuderande i svenska och humaniora medan L2-talarna är avancerade finska inlärare av svenska, som studerar svenska på högskolenivå. Materialet består av 12 inspelningar varav i nuläget 9 är transkriberade (30-40min per inspelning).

Inom TIK-projektet (Talarpositionering och interaktionell kompetens hos L1- och L2-talare av svenska) undersöks interaktioner där första- och andraspråkstalare av svenska diskuterar visuella konstverk och hur de därvid positionerar sig kunskapsmässigt och genom värderingar samt visar medhåll. Projektet introducerar nya teman, metoder och material för forskning om L2-svenska och skapar underlag för utveckling av språkinlärning och bedömning. Forskningen anknyter även till konstforskning som omdefinierar estetiken som en interaktionell aktivitet samt etablerar en unik L1/L2-korpus.

Genom att utforska det individuella och kollektiva ordsökandet anknyter föredraget till symposiumets tema om kommunikationens relationella natur. Kommunikationen förstås här som något som uppstår i mötet mellan olika aktörer – i detta fall när ett konstverk ger upphov till ett gemensamt sökande efter ord.

Referenser

Couper-Kuhlen, E. & Selting, M. 2018. *Interactional linguistics: Studying language in social interaction*. Cambridge: Cambridge University Press.

Journalismin kuluttamisen tarpeiden ja toiminnan kohtaamattomuus

Hanna Hietikko, Heidi Hirsto, Minna-Maarit Jaskari & Heli Katajamäki
Vaasan yliopisto

Median murros on ajanut journalismin ongelmiin. Journalistiset sisällöt eivät tavoita ihmisiä entiseen tapaan ja uutismedioiden tilausmäärät ovat laskussa. Journalistinen media tasapainoilee eettisten ihanteidensa ja kaupallisten tavoitteidensa ristipaineissa niin, ettei lopputulos miellytä moninaista yleisöä.

Yksi asia, joka voi estää yleisön tavoittamista, on se, etteivät kuluttajien omat journalismia koskevat ihanteet ja toiveet kohtaa päivittäisten mediankäyttötapojen tai teknologian tarjoamien mahdollisuuksien kanssa. Myös odotukset journalismille ovat ristiriitaisia: yhtäältä toivotaan puolueettomuutta, toisaalta paikallisuutta.

Tässä tutkimuksessa tarkastellaan kuluttajien käsityksiä journalismiin liittyvistä toiveista, tarpeista ja käyttötavoista sekä näihin liittyviä paradokseja. Tutkimuksen aineisto on kerätty verkkokyselyllä (n=112) ja haastatteluilla (n=21) osana tutkimushanketta, jossa tarkastellaan journalismituotteen kehittämistä 30-50-vuotiaille.

Teoreettisena näkökulmana sovellamme median käyttötutkimusteoriaa. Sen mukaan median käyttötapoja ovat esimerkiksi 1) tiedonhaku, 2) yhteydenpito jakamalla sisältöjä ja kuulumalla yhteisöihin, 2) ajan kuluttaminen esimerkiksi viihtymällä ja rentoutumalla ja 4) identiteetin rakentaminen esimerkiksi itseä ilmaisemalla ja kehittämällä (ks. esim. Nielsen & Sheets, 2021).

Tutkimuskysymyksemme ovat: 1) Miten käyttäjät sanallistavat journalismiin liittyviä tarpeitaan ja toiveitaan ja sitä, mitä ei toivota? 2) Miten kuluttajat kuvailevat mediankäyttötapojaan? 3) Millaisia paradokseja nimettyjen tarpeiden ja toimintatapojen välille rakentuu?

Analyysi paljastaa monen tasoisia paradokseja erilaisten ihanteiden välillä, ihanteiden ja toimintatapojen välillä ja erilaisten toimintatapojen välillä. Journalismia koskevista tarpeista ja toiveista kysyttäessä kuluttajat korostavat yhteisiä, vahvoja, journalismia koskevia ihanteita kuten luotettavaa ja monipuolista tiedonvälitystä. Ihanteet näyttävät olevan monipuolistumassa, ja esimerkiksi saavutettavuuden teema nousee esiin. Kuvaillessaan toimintaansa median parissa kuluttajat kuitenkin kertovat ajautuvansa journalismin pariin totuttujen tapojen ja teknologian ohjaamina - esimerkiksi puhelimeen tulevien notifikaatioiden kautta. Myös sosiaaliin suhteisiin ja identiteetteihin liittyvät tarpeet jäsentävät journalismin kuluttamista, kun kuluttajat seuraavat esimerkiksi tiettyjä journalistipersonia tai samoja uutisia kuin lähipiiri. Ajan puute ja erilaiset kirjautumiseen ja maksamiseen liitetty vaiva rajoittavat ihanteellisen journalismin kuluttamisen tavoittelua.

Journalismin odotetaan pysyvän lestissään eli toteuttavan perustehtävänsä luotettavan tiedon tarjoajana, mutta samalla toivotaan personoitua, läheistettyä tai räätälöityä tarjontaa. Ristiriitoja syntyy myös kaupallisen median toimintaedellytysten ja journalismin ihanteiden välillä. Kuluttajat tunnistavat myös itse näitä ristiriitoja ja refleктоivat niitä monipuolisesti.

Lähteet

Nielsen, S. L., & Sheets, P. (2021). Virtual hype meets reality: Users' perception of immersive journalism. *Journalism*, 22(10), 2637-2653.

Teoreettinen viitekehys väliaikaisten tutkimusorganisaatioiden organisoitumisesta: Miten tutkimusyhteistyö organisoituu viestinnällisesti?

Marjo Honkaranta, Tomi Laapotti & Tanja Sihvonen
Vaasan yliopisto

Merkittävä osa tieteellisestä tutkimuksesta tehdään väliaikaisissa tutkimusorganisaatioissa, kuten konsortioissa ja hankkeissa. Monet tutkimuksen rahoitusinstrumenteista edellyttävät hakijoilta organisaatioiden välistä, kansainvälistä tai tieteenalat ylittävää yhteistyötä. Esimerkiksi Horizon Europe Euroopassa ja strategisen tutkimuksen neuvosto Suomessa rahoittavat tällaista tutkimusta (Euroopan komissio 2024; Strateginen tutkimus 2024).

Tällaisten väliaikaisten organisaatioiden tutkimuksessa keskeistä on tarkastella organisoitumisen prosesseja eli vuorovaikutusta, joka tapahtuu yksilöiden työskennellessä yhdessä tiettyjen tavoitteiden eteen. (Packendorff 1995, 326, 328). Viime vuosikymmeninä organisaatioiden viestinnällisen konstituution (communicative constitution of organizations, CCO) näkökulma on herättänyt kiinnostusta organisaatioviestinnän alalla (Robichaud & Cooren). Schöneborn, Kuhn ja Kärreman (2019) kuvaavat viestinnän olevan CCO-näkökulmasta keskeinen voima, joka luo, tuottaa ja ylläpitää – eli konstituoi – organisoimisen käytänteitä ja sitä, mitä pidämme organisaationa.

Tutkimusorganisaatiot viestivät tieteeseen liittyvistä kysymyksistä, ja organisaatiokonteksti vaikuttaa merkittävästi viestinnän toteutukseen. Silti tiedeviestinnän tutkimus organisaatiokontekstissa on vähäistä. Schäfer ja Fähnrich (2020) ehdottavatkin ""organisaatiokäännettä"" (organizational turn) tiedeviestinnän tutkimukseen ja kehottavat tutkijoita tarkastelemaan organisaatio-, strategisen ja tiedeviestinnän risteyskohtia (emt., s. 148). Organisaatioiden tulisi organisoitua vahvistamaan strategisen viestinnän valmiuksia ja siirtyä yksilökeskeisestä ad hoc -toiminnasta kohti tavoitteellista ja ammattimaista tiedeviestintää (Besley, 2020, s. 155, 159).

State-of-the-art-kirjallisuuskatsauksessa tarkastellaan tutkimusorganisaatioiden toimintaa organisoitumisen näkökulmasta, kootaan siihen liittyvää tutkimusta ja jäsenetään sitä CCO-näkökulmasta. Tutkimuksessa tarkastellaan myös organisoitumisen ja tiedeviestintäkäytäntöjen välistä suhdetta. Lähtökohtana on, että organisoitumisella on ratkaiseva merkitys sille, miten tutkimusorganisaatiot toteuttavat strategista tiedeviestintää.

Tutkimuksessa ehdotetaan teoreettista viitekehystä, jonka avulla voidaan ymmärtää tutkimusorganisaatioiden organisatorista rakentumista ja tiedeviestinnän roolia niissä. Tutkimuskysymykset ovat:

- Miten tutkimusorganisaatioiden organisatorinen jäsentyminen käsitteellistetään olemassa olevan kirjallisuuden perusteella?
- Mikä on toiminnan organisatorisen jäsentymisen ja tiedeviestinnän toteuttamisen välinen suhde tilapäisissä tutkimusorganisaatioissa?

Tutkimus edistää sekä strategisen tiedeviestinnän tutkimusta että sen toteuttamista väliaikaisissa tutkimusorganisaatioissa.

Avainsanat: organisoituminen, tutkimusorganisaatiot, tiedeviestintä, strateginen viestintä, kirjallisuuskatsaus, CCO

Lähteet

- Besley, J. (2020). Five thoughts about improving science communication as an organizational activity. *Journal of Communication Management* 24, 155–161.
- Packendorff, J. (1995). Inquiring into the temporary organization: New directions for project management research. *Scandinavian Journal of Management*, 11(4), 319–333.
- Robichaud, D., & Cooren, F. (Eds.). (2013). The need for new materials in the constitution of organization. In *Organization and organizing: Materiality, agency, and discourse*. Taylor & Francis.
- European Commission. (2024). Horizon Europe. Viitattu 24.11.2024: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/funding/funding-opportunities/funding-programmes-and-open-calls/horizon-europe_en
- Schoeneborn, D., Kuhn, T. R., & Kärreman, D. (2019). The communicative constitution of organization, organizing, and organizationality. *Organization Studies*, 40(4), 475–496.
- Schäfer, M. S., & Fähnrich, B. (2020). Communicating science in organizational contexts: Toward an “organizational turn” in science communication research. *Journal of Communication Management*, 24(3), 137–154.
- Strategic Research. (2024). Strategic research – research-based knowledge for society. Viitattu 24.11.2024: <https://www.aka.fi/en/strategic-research/>

Exploring Literal Translation as a Source-Text Oriented Translation Strategy from the View of the Thai Target Language

Wiriya Inphen
Thammasat University

Literal translation is considered a translation strategy that falls within the scope of source-text oriented translation. Most translation scholars interpret the strategy to mean ways in which translators adhere to source-text structures and meanings closely. Although most researchers in the Thai context classify the literal translation strategy as source-text oriented translation, their definitions remain quite loose; for example, they generally do not explicitly state the extent to which source-text meanings and linguistic structures can be adhered to in the translations. The present study attempts to address this gap by exploring literal translation strategies and the ways in which they are defined and, later, used in translations from English into Thai, paying attention to translations at the lexical level. The material includes previous studies in which translation strategies from English into Thai of words and phrases are classified and defined. The concept of translation equivalence is used as the overall theoretical framework. The study employs a triangulation method to discover the three domains, namely 1) classifications of literal translation strategies; 2) definitions and 3) applications in Thai translations. It is discovered that 14 translation strategies fall within the scope of literal translation. They reflect two main characteristics: adherence to source-text denotative meanings and adherence to source-text linguistic structures. The results show that literal translation strategies referring to denotative meanings of words and phrases can be re-classified and later defined by taking characteristics of source-text words and phrases into account.

Keywords: literal translation, translation strategies, translation of words and phrases, literary translation from English into Thai, source-text oriented translation

Security, Society, and Membership: Finland's NATO Path in Turkish Online News and Discussions

Selcen Erten Johansson
University of Turku

The invasion of Ukraine by Russia prompted Finland to reconsider its longstanding policy of military non-alignment, leading to its decision to seek NATO membership. Türkiye, a NATO member since 1952, played a critical role in this process (Kanniainen 2022; Visala & Kajander 2023). This study investigates the portrayal of Finland and its NATO membership process in Turkish digital media through a combined linguistic and discourse-analytic lens. The dataset includes 189 web texts from *Sözcü* newspaper (news reports) and 245 entries from the *Ekşi Sözlük* forum (interactive discussions). Both corpora comprise the texts published about Finland between 24 February 2022, when Russia invaded Ukraine, and 4 April 2023, when Finland officially joined NATO. Using the Corpus-assisted Discourse Studies (CADS) framework (Partington et al., 2013), the analysis integrates quantitative corpus linguistics techniques, such as keyword analysis, with qualitative discourse analysis to explore linguistic patterns and evaluative discourse. The findings revealed that news reports present a focused context with an agenda-setting role, while interactive discussions encompass a broad spectrum of contexts including social topics such as Finnish people and society. Furthermore, while evaluative language is prominent in discussions, news reports also exhibit evaluation, often without overt linguistic markers. These results underscore the dynamic interplay between media and public discourse in shaping perceptions of Finland and its NATO membership process in Turkish digital media.

Keywords: Turkish news reports, Turkish interactive discussions, Finland's NATO membership process, Corpus-Assisted Discourse Studies

References

- Kanniainen, V. (2022). Gallup Democracy in Exercising the NATO Membership Option: The Cases of Finland and Sweden. *CESifo Economic Studies* 68(3), 281-296.
- Partington, A.; Duguid, A.; Taylor, C. (2013). *Patterns and meanings in discourse. Theory and practice in corpus-assisted discourse studies (CADS)*. John Benjamins Publishing.
- Visala, H. & Kajander, R. (2023 January 30). *Turkki on hankala mutta Natolle tärkeä, koska sen avulla voidaan estää laaja sota, sanoo asiantuntija*. Yle. Retrieved from <https://yle.fi/a/74-20015325>

Tiedemyönteisten keskustelijoiden kannanotot sosiaalisen median tiedekeskusteluissa: Korpusavusteinen diskurssintutkimus digitaalisista diskursseista

Johanna Kalja-Voima & Jarmo Harri Jantunen
Jyväskylän yliopisto

Esitelmämme aiheena on Suomi24-keskustelupalstan tiedekeskustelut nykyisen yhteiskunnassa ilmenevän tiedevastaisuuden heijastajana. Tavoitteenamme on esitellä alustavia tuloksia siitä, miten tiedemyönteiset keskustelijat korjaavat keskustelupalstalla vallitsevaa ”tiede ei ole touus” -käsitystä.

Tutkimus on toteutettu korpusavusteisella diskurssianalyysillä (CADS; Partington–Duguid–Taylor, 2013). Diskurssi voidaan määritellä sekä rakenteellisesta että sosiaalisen toiminnan näkökulmasta; jälkimmäisen mukaan merkitykset syntyvät ja kehittyvät yhteisöllisessä vuorovaikutuksessa. Ajattelemme, että merkityksiä rakennetaan erityisesti yhteiskunnallisessa ja sosiokulttuurisessa kontekstissa, jolloin käytetään jaettua kielenkäytön repertuaaria. Keskustelu ja niissä esiintyvät ilmaiset ovat pikemminkin jaettuja ja toistuvia kuin yksittäisiä esiintymiä, mikä yhdistää diskurssintutkimuksen korpustutkimukseen ja fraseologiseen kielikäsitteeseen (Cameron, 2001, s. 15; Pietikäinen–Mäntynen, 2009, s. 24, 26–27; Jantunen, 2018). Diskurssit tekevät yhteiskunnalliset ilmiöt näkyviksi ja samalla vaikuttavat tai vahvistavat olemassa olevia keskusteluja (Baker, 2006, s. 3–5).

Lähestymme diskursseja näistä molemmista näkökulmista: ensinnäkin tutkimuksemme perustana ovat toistuvat n-grammit – tutkimuksessamme trigrammit eli kolmesanaiset toistuvat tekstijaksot (ks. esim. Conrad–Biber–Cortes 2004), joissa tiede-sana esiintyy. Aineistonamme on Suomi24-korpus, joka sisältää palstan kaikki keskustelut vuosilta 2001–2020 ja on kooltaan noin 4,5 miljardia sanetta ja 391 miljoonaa virkettä (City Digital Group, 2021). Tähän tutkimukseen kokosimme vuosilta 2018–2020 osakorpuksen, josta poimimme ne tiedekeskustelut, joissa on mainittu tiede-sana kaikissa taivutusmuodoissaan.

Toiseksi tarkastelemme tiedekeskustelua sosiaalisesta näkökulmasta, kun tutkimme Suomi24:n tiedekeskusteluja erityisesti tiedemyönteisten keskustelijoiden jakamien merkitysten kautta. Keskustelijat tekevät kielellisiä valintoja osallistuessaan keskusteluihin, jotka liittyvät aiempiin kielenkäyttötilanteisiin ja yhteiskunnallisiin rakenteisiin (ks. Pietikäinen–Mäntynen 2009, s. 16–18). Analysoimme, millaisia diskursseja tiedekeskustelujen frekventeimpään trigrammiin

Lähteet

- Baker, P. (2006). Using Corpora in discourse analysis. Continuum.
- Biber, D., Conrad, S. & Cortes, V. (2004). If you look at ...: Lexical bundles in university teaching and textbooks. *Applied Linguistics*, 25(3), 371–405. <https://doi.org/10.1093/applin/25.3.371>
- Cameron, D. (2001). *Working with spoken discourse*. Sage.
- City Digital Group 2021: Suomi24 virkkeet -korpus 2001–2020, Korp-versio [korpus]. Kielipankki. Saatavissa <http://urn.fi/urn:nbn:fi:lb-2021101525>
- Jantunen, J. H. (2018). Korpusavusteinen diskurssintutkimus (CADS). Analyysiesimerkki homouden ja heterouden digitaalisista diskursseista. *AFinLA-e* 11, 20–44. <https://doi.org/10.30660/afinla.69259>

Partington, A., Duguid, A. & Taylor, Ch. (2013). Patterns and meanings in discourse: Theory and practice in corpus-assisted discourse studies (CADS). John Benjamins.

Pietikäinen, S. & Mäntynen, A. (2019). Uusi kurssi kohti diskurssia. Vastapaino.

”Kun mä haistan tekstistä, että nyt ajetaa jotaki agendaa ---” - Puolueetonta journalismia maakuntamediassa?

Elisa Kannasto, Hanna Hietikko & Heli Katajamäki
Vaasan yliopisto

Julkisessa keskustelussa ilmaistaan usein tyytymättömyyttä journalismin objektiivisuuteen. Objektiivisuuden käsite liittyy journalististen instituutioiden ja mediaorganisaatioiden kykyyn hoitaa niiden yhteiskunnallisia tehtäviä, ja sen avulla journalismia tarkkaillaan, arvioidaan ja analysoidaan sekä kehitetään julkaistavien sisältöjen kautta (ks. Lehtinen 2016). Puolueettomuus, joka viittaa riippumattomuuteen ja tasapuolisuuteen, liittyy myös objektiivisuuteen journalistisessä kontekstissa. Toimittajien oma käsitys puolueettomuudesta on muutoksessa: aiempi puolueettomuuden ideaali on muuttunut realismiin objektiivisuuden mahdottomuudesta, johon vastataan avoimuudella arvoista (ks. esim. Välvirronen, Pöyhtäri & Villi, 2023).

Tutkimuksen teoreettisena viitekehyksenä käytetään Hallinin (1994, s. 53–55, ks. Reunanen & Koljonen 2014, s. 72–73) esittämää julkisen keskustelun kehää median näkökulmasta. Julkisen keskustelun kehässä median näkökulmat jaetaan konsensuksen tilaan, legitimeihin intresseihin, legitimeihin erimielisyyksiin ja ei-legitimeihin näkemyksiin. Konsensuksen tilan näkökulmat ovat yleisesti hyväksytyjä ”totuuksia”, jotka näyttävät faktuaalisilta sekä toimittajista että lukijoista. Legitiimeissä intresseissä, esimerkiksi maakuntalehdessä, voidaan tukea maakunnan etuja valtakunnallisia uudistuksia vastaan. Legitiimeissä erimielisyyksissä tuodaan eri toimijoiden näkökulmia esille käsiteltäessä ongelmaa. Lisäksi on ei-legitimejä näkemyksiä, jotka ovat aiheita, ihmisiä tai ajatuksia, joita pidetään arvottomina tai marginaalisina ja jotka kyseenalaisivat median moraalien tai luotettavuuden.

Tutkimuksen tavoitteena on selvittää, millaisia odotuksia ja näkemyksiä yleisöllä on uutismedian objektiivisuudesta. Samalla pyritään mallintamaan julkisen keskustelun kehää yleisön näkökulmasta. Tutkimuksen esimerkkiuutismedian on maakuntalehti Ilkka-Pohjalainen, jonka kontekstissa aineisto on kerätty ja analysoitu sisällönanalyysillä. Tutkimuskysymykset ovat seuraavat: 1) Miten yleisö käsittää journalistisen puolueettomuuden? ja 2) Millaisia rooleja journalismille asetetaan yleisön puolelta? Tutkimusaineisto koostuu yli sadan vastaajan kyselytutkimuksesta, sekä haastatteluista, joihin osallistui 21 henkilöä ikäryhmästä 30–50 vuotta.

Alustavien tulosten mukaan yleisö rakentaa käsityksiään journalismin puolueettomuudesta vahvasti omista lähtökohdistaan (vrt. Latvala, 2023) ja erityisesti ei-legitimejä näkemyksiä korostetaan ongelmana nykyjournalismissa. Legitiimien erimielisyyksien merkitys korostuu ja moniäänisyyttä jutuissa arvostetaan. Puolueettomuuteen liittyy alueellisia lähtökohtia sekä toimituksellisia käytänteitä, kuten sisältö, haastateltavat ja juttutyypin valinta. Yleisön odotukset korostuvat suhteessa journalismin tehtävän yli; yleislähtöisyys nähdään esimerkiksi objektiivisuutta tärkeämpänä arvona, jonka osana esimerkiksi poliittisuus ja maakunnallisuus saavat sisällöissä merkitystä.

Lähteet

- Hallin, Daniel C. (1994). *We Keep America on Top of the World. Television Journalism and the Public Sphere*. London & New York: Routledge.
- Latvala, Jussi (2023) *The mirage in the trust desert: Challenging journalism's transparency infatuation*. Journalist Fellowship Paper. Reuters Institute. University of Oxford. <https://reutersinstitute.politics.ox.ac.uk/mirage-trust-desert-challenging-journalistic-transparency>
- Lehtinen, Ari (2016). *Journalismin objektiivisuus. Pragmaattinen tietokäsitys ja relativismin haaste moniarvoisessa maailmassa*. Väitöskirja. Valtiotieteellisen tiedekunnan julkaisuja 15. Viestintä. Helsingin yliopisto.
- Reunanen, Esa & Koljonen, Kari (2014). *Toimittajan sanansijat*. Tampere University Press.
- Väliverronen, Jari; Pöyhtäri, Reeta & Villi, Mikko (2023) *Paljon vanhaa, jotain uutta ja jotain lainattua: Suomalaisjournalistien ammattikuva Worlds of Journalism Study -kyselyssä*. <https://jyx.jyu.fi/handle/123456789/84969>

Technical communicator conceptualisations of digital accessibility in technology business and organisational work

Pia Karasjärvi & Rebekah Rousi
University of Vaasa

Technical communicators play a crucial role in connecting people to products. These professionals create technology-related documentation that should be clear, informative and easy-to-understand for diverse audiences. Increasingly human-centered design discourse has drawn greater attention to these audiences, or user groups, demanding higher levels of understanding of not just one, but all groups and stakeholders involved (Bennett & Hannah, 2022). Research and discussions in the areas of social, design and disability justice as well as ongoing developments in the field of digital accessibility, have seen progressive changes occur within both technical writing and overall human-computer interaction, including digital accessibility (Carreras, Holten, Jensen & Pedersen, 2023; Hankerson & Brown, 2020). As a result of the pragmatic efforts that have been undertaken towards practically bridging the gap between higher sociological and ethical levels of justice-based discourse, and how the technological world manifests in actuality, laws, requirements and guidelines such as the European Accessibility Act (EAA, 2019 – European Commission, n.d.) requiring that computers and operating systems, automatic teller and ticketing machines, consumer devices, e-books, online banking, transport and e-commerce meet specific accessibility criteria. The criteria include design compatibility with assistive technologies and overall easy usability. Moreover, the Web Content Accessibility Guidelines (WCAG, W3C, 2024) are used as standards when designing for digital accessibility. Small businesses are not necessarily obliged to comply with the law, and compliance of those required to follow the criteria will be implemented by the European member states.

Implementing and enforcing laws and standards are one matter. A prominent practical, yet less researched perspective on new legal requirements in organisational and communication work is the increased amount of work that the requirements demand. This increased workload in the context of daily tasks endows requirement compliance with a 'check-list' quality. That is, rather than considering the relevance, importance and significance of legal requirements from a range of perspectives (societal, community and individual), the meaning of the requirements is reduced to a 'task-level' understanding. For this reason, we engage in a study to examine how technical communicators conceptualise accessibility and what it means in terms of their communication work within technology companies. We will present the background work and questionnaire that will be disseminated to technical communicators in Finnish industry, investigating their understandings and going beyond the 'check-list', education and experience with digital accessibility.

References

- Bennett, K. C., & Hannah, M. A. (2022). Transforming the rights-based encounter: Disability rights, disability justice, and the ethics of access. *Journal of Business and Technical Communication*, 36(3), 326-354.
- Carreras, B. N., Holten, J. B., Jensen, F. G., & Pedersen, L. H. (2023). Article 2. Towards Digital Accessibility: Disability Culture and Social Justice. *Frictional Infrastructures*, 149. <https://accessible-eu-centre.ec.europa.eu/content->

corner/digital-library/mod-digital-tilgaengelighed-handicap-kultur-og-social-retfaerdighed-towards-digital-accessibility_en?prefLang=ga

European Commission. (2019). European accessibility act. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/policies-and-activities/social-protection-social-inclusion/persons-disabilities/union-equality-strategy-rights-persons-disabilities-2021-2030/european-accessibility-act_en

Hankerson, D. L., & Brown, L. X. (2020). Technology as a civil right and a move toward disability justice: Ensuring digital access for disabled students in the pandemic. *Drexel L. Rev.*, 13, 869.

W3C. (2024). Web Content Accessibility Guidelines (WCAG). First published 2005. <https://www.w3.org/WAI/standards-guidelines/wcag/>

Selkokieli – kielimuoto, rekisteri vai yksinkertaisesti tarkoituksenmukainen viestintätapa?

Marja Kivilehto
Tampereen yliopisto

Ruotsia ja muita Pohjoismaita pidetään usein kielellisen saavutettavuuden ja kielipolitiikan edelläkävijöinä (Josephson 2018). Saavutettavuuden näkökulmasta selkokieli on vakiintunut ilmiö, ja ohjeita ja suosituksia selkokielen käyttöön on luotu. Sen sijaan varsinaisen ilmiön käsitteellinen tarkastelu ei ole vielä vakiintunutta. Esimerkiksi aihepiirin tutkimus vaikuttaa sekä käsitteellisesti että teoreettisilta lähtökohdilta epäyhtenäiseltä (ks. esim. Lindholm & Vanhatalo 2020, 17).

Tämän esityksen tarkoituksena on tarkastella, miten Suomessa ruotsin kielellä toimivat viranomaiset ja kieliasiantuntijat määrittelevät selkokielen käsitteen ja miksi. Aineisto koostuu kyselyvastauksista, jotka on kerätty vuosina 2021 ja 2024. Aineiston tarkoituksena on jatkaa keskustelua siitä, mitä selkokieli oikeastaan on – kielimuoto (ks. esim. Leskelä, Mustajoki & Piehl 2022) vai rekisteri (ks. esim. Hennig 2022) vai yksinkertaisesti tarkoituksenmukainen viestintätapa.

Lähteet

- Hennig, Mathilde (2022). ETR German within the system of language variation. *Nordic Journal of Linguistics*, 45, 214–231. <https://doi.org/10.1017/S0332586522000129>
- Josephson, Olle (2018). Språkpolitik. Morfem.
- Leskelä, Leealaura, Mustajoki, Arto & Piehl, Aino (2022). Easy and plain languages as special cases of linguistic tailoring and standard language varieties. *Nordic Journal of Linguistics*, 45, 194–213. <https://doi.org/10.1017/S0332586522000142>
- Lindholm, Camilla, & Vanhatalo, Ulla (2020). Introduction. Teoksessa: Camilla Lindholm & Ulla Vanhatalo (toim.) *Handbook of Easy Languages in Europe*. Frank & Timme, 11–26.

Viranomaisyhteistyön rakentuminen työelämän käytännöissä: strategisen viestinnän tapaustutkimus

Heli Koskinen

"Viranomaisten viestintä on luonteeltaan strategista, sillä siinä korostuvat viranomaisen toiminnalle ja organisaatiolle asetetut tavoitteet. Julkisen vallan käyttöä säätelevät lainsäädännön ja viranomaisten omien ohjeiden lisäksi tilannekohtaiset tekijät. Strategian jalkauttaminen on erityisen tärkeää Suomen rajoilla, jossa ihmisten mukana toisesta maasta matkustavat lemmikkieläimet saattavat tuoda Suomeen täällä vielä toistaiseksi esiintymättömiä tarttuvia tauteja. Tämä tutkimus perustuu viranomaisyhteistyön analysoimiseen viranomaisyhteistyötä edellyttävissä käytännön tilanteissa eläinten maahantulon valvonnassa. Tutkimuksessa seurataan, mitä viranomaisyhteistyön osapuolet kohtaamissaan tilanteissa tekevät ja millä lailla he keskenään viestivät. Tutkimuksessa etsitään vastausta kysymykseen, minkälaista viranomaisyhteistyötä ja -viestintä on eläintautivalvonnan ja -vastustuksen käytännön tilanteessa. Tutkimuksessa oletetaan sosiokonstruktivistisesti, että todellisuus rakentuu sosiaalisesti ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa. Tutkimusaineisto koostuu havaintopäiväkirjoista ja valvontaa koskevien uutisten yhteydessä julkaistuista uutiskuvista. Aineistojen perusteella tehdään viranomaisten välisestä viestintätilanteista vuorovaikutus- ja tiedonkulkuanalyyskejä. Analyysissä kartoitetaan, millaisia vuorovaikutussuhteita tutkittavilla on ja kuka tekee aloitteen. Verbaalisen ja fyysisen vuorovaikutuksen lisäksi tarkastelussa on mukana ei-kielellisen vuorovaikutuksen analyysiä. Tulosten mukaan viranomaisilla näytti olevan erilaisia tiedonvälityksen tapoja ja yhteistyö oli aluehallintovirastojen läänineläinlääkäreiden ympärille henkilöitynyttä. Vuorovaikutus oli joko suora ihmisten välistä vuorovaikutusta tai tarkastuksen kohteena olevan eläimen kautta välittynyttä. Siinä otettiin monenlaisia rooleja. Vaikka kriittistä symbolisen viestinnän tutkimusta vielä kaivattaisiinkin, tulokset ovat linjassa ja täydentävät aikaisempaa, lainsäädäntötutkimuksen antamaa kuvaa ohjatusta ja organisoidusta viranomaisyhteistyöstä.

Tutkimus on osa Heli I. Koskisen vuonna 2019 hyväksyttyä väitöskirjaa, jonka osa-artikkelia viranomaisten välisestä vuorovaikutuksesta käytännön tilanteissa ei ole julkaistu aiemmin. Tutkimuksen aihepiiri, suomalainen bio- ja terveysturvallisuus ja viranomaisten rooli sen turvaamisessa, on aihepiiriltään uusi ja vähän tutkittu."

Lähteet

Koskinen, H.I. 2019. Viranomaisyhteistyö ja eläintautien vastustaminen ympäristöterveydenhuollon hallinnossa. Väitöskirja. Helsingin yliopisto

Vastaväittäjänä väitöstilaisuudessa: teoreettisia näkökulmia väitöstilaisuuksien vuorovaikutukseen

Anne Laajalahti^a & Ira Virtanen^b

^a Vaasan yliopisto

^b Itä-Suomen yliopisto

Väitöskirjan julkinen tarkastustilaisuus on ainutlaatuinen ja arvokas akateemisen maailman juhlahetki. Väitöstilaisuudessa väittelijä pääsee tuomaan esille osaamistaan ja esittelemään monivuotisen tutkimustyönsä tuloksia. Kyseessä on myös monimuotoinen ja vaativa vuorovaikutustilanne, jossa väittelijä ja vastaväittäjä keskustelevat tarkastettavasta väitöskirjasta ja esiintyvät samalla tilaisuuden kuulijoille.

Vaikka väittelijän ja vastaväittäjän vuorovaikutuksella ja vuorovaikutusosaamisella on keskeinen rooli tilaisuuden onnistumisessa, väitöstilaisuuksia on tarkasteltu vain harvoin vuorovaikutuksen näkökulmasta (ks. kuitenkin esim. Laajalahti & Virtanen, 2024a; Virtanen, 2019; 2020). Etenkin vastaväittäjän roolissa toimimiseen on vaikea löytää viestinnällisiä ohjeita, koulutusta ja tukea.

Tarkastelemme esitelmässämme väitöstilaisuuksien vuorovaikutusta ja erityisesti vastaväittäjän viestinnällistä roolia seuraavista viestintäteoreettisista näkökulmista:

- 1) Väitöstilaisuus asymmetrisenä ja institutionaalisenä keskusteluna väittelijän ja vastaväittäjän välillä sekä julkisena esiintymistilanteena, jolla on kuuntelijoita (ks. esim. Drew & Heritage, 1992; Keskinen, 2012).
- 2) Väitöstilaisuus relationaalisen dialektiikan näkökulmasta ja vastaväittäjän roolissa toimimiseen liittyvät viestinnälliset jännitteet (ks. esim. Baxter & Braithwaite, 2010; Baxter & Montgomery, 1996; Baxter & Norwood, 2015).
- 3) Väitöstilaisuus osaamisen näkökulmasta ja erityisesti vastaväittäjältä edellytettävä vuorovaikutusosaaminen (ks. esim. Laajalahti, 2014; Spitzberg & Cupach, 2011; Thompson, 2009).

Esitelmämme auttaa jäsentämään väitöstilaisuuksien vuorovaikutusta ja vastaväittäjän viestinnällistä roolia viestintäteoreettisista näkökulmista. Tämänkaltainen ymmärrys auttaa vastaväittäjiä ja muita aiheesta kiinnostuneita hahmottamaan, miten vastaväittäjä voi osaltaan rakentaa toimivaa vuorovaikutusta väitöstilaisuudessa – niin väittelijän ja vastaväittäjän kahdenkeskisen keskustelun kuin tilaisuuden kuuntelijat huomioiden.

Esitelmä perustuu Laajalahden ja Virtasen aihetta käsittelevään artikkeliin (2024a) ja bloggaukseen (2024b).

Lähteet

- Baxter, L. A., & Braithwaite, D. O. (2010). Relational dialectics theory, applied. Teoksessa S. W. Smith & S. R. Wilson (toim.), *New directions in interpersonal communication research* (s. 48–66). Sage.
- Baxter, L. A., & Montgomery, B. M. (1996). *Relating: Dialogues and dialectics*. Guilford.
- Baxter, L. A., & Norwood, K. M. (2015). Relational dialectics theory: Navigating meaning from competing discourses. Teoksessa D. O. Braithwaite & P. Schrodt (toim.), *Engaging theories in interpersonal communication: Multiple perspectives* (2. painos, s. 279–291). Sage.

- Drew, P., & Heritage, J. (1992). Analysing talk at work: An introduction. Teoksessa P. Drew & J. Heritage (toim.), *Talk at work: Interaction in institutional settings* (s. 3–65). Cambridge University Press.
- Keskinen, S. (2012). An opponent as a doctoral student's support, safety, or verdict. Teoksessa K. Määttä (toim.), *Obsessed with the doctoral theses: Supervision and support during the dissertation process* (s. 117–122). SensePublishers. https://doi.org/10.1007/978-94-6091-678-6_22
- Laajalahti, A. (2014). Vuorovaikutusosaaminen ja sen kehittyminen tutkijoiden työssä. Jyväskylän yliopisto. *Jyväskylä Studies in Humanities* 225. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-951-39-5618-9>
- Laajalahti, A., & Virtanen, I. (2024a). Insights for Opponents on fostering interaction in the public defence of a doctoral dissertation. *Prologi – Journal of Communication and Social Interaction*, 20(2), tulossa. <https://doi.org/10.33352/prlg.142143>
- Laajalahti, A. & Virtanen, I. (2024b). Vastaväittäjänä väitöstilaisuudessa: miten vahvistaa väitöksen vuorovaikutusta? Jyväskylä: Prologos ry, ProBlogi, 10.6.2024. <https://prologos.fi/vastavaittajana-vaitostilaisuudessa-miten-vahvistaa-vaitoksen-vuorovaikutusta>
- Spitzberg, B. H., & Cupach, W. R. (2011). Interpersonal skills. Teoksessa M. L. Knapp & J. A. Daly (toim.), *The SAGE Handbook of Interpersonal Communication* (4. painos, s. 481–526). Sage.
- Thompson, J. L. (2009). Building collective communication competence in interdisciplinary research teams. *Journal of Applied Communication Research*, 37(3), 278–297. <https://doi.org/10.1080/00909880903025911>
- Virtanen, I. (2019). Väittelijän viestintä. [Tampereen yliopisto, video, 28.3.2019.] Youtube. <https://www.youtube.com/playlist?list=PLRCkumtqTKzIJRh089DtMKB5RnxP6y0Gg>
- Virtanen, I. (2020). Public Defence [Tampereen yliopisto, video, 3.1.2020.] Youtube. <https://www.youtube.com/playlist?list=PLRCkumtqTKzI5BCJurUhnH3x2gS2x7Zje>

Botti on presidenttiehdokas on botti

Tomi Laapotti^a & Mitra Raappana^b

^a Vaasan yliopisto

^b Jyväskylän yliopisto

Laajat kielimallit – käytännössä usein chatbotit – ovat arkipäiväistyneet nopeasti ja niitä käytetään monipuolisesti vapaa-ajalla ja työssä muun muassa viihtymiseen, asiakaspalveluun, ideointiin, mielikuvituksettoman sisällön tuotantoon ja niin edelleen. Yksi hahmotelluista tulevista chatbottien käyttökohteista on sellaisten tekoälyagenttien, chatbottien, luominen, jotka voivat edes jossain määrin edustaa esikuvanaan toimivaan ihmistä. Esimerkiksi yliopistoprofessori voisi luoda ja kouluttaa chatbotin edustamaan itseään ohjaustapaamisissa opiskelijoiden kanssa. Samaa ajatusta on esitetty ikuisen elämän näkökulmasta: ihminen voisi kuollessaan luovuttaa kaiken henkilökohtaisen datansa chatbotin koulutusmateriaaliksi ja näin ollen jatkaa elämäänsä tekoälyagenttina. Onkin tärkeää ymmärtää, millä tavoin ihmiset suhtautuvat todellista ihmistä esittävään chatbottiin keskustellessaan tällaisen kanssa. Tässä tutkimuksessa keskitytään sellaiseen vuorovaikutukseen, jossa chatbotin teknologisuus tai bottimaisuus materialisoituu ilmeiseksi ja pohditaan tällaisten keskusteluiden funktioita. Tutkimuksen aineistona on ihmisten keskusteluita Suomen vuoden 2024 presidentinvaaliehdokkaiksi tehtyjen chatbottien (N=9) kanssa. Analyysi toteutettiin ensin laadullisena sisällönanalyysinä ja analyysin toisessa vaiheessa sitä tarkennettiin diskursiivisen analyysin avulla. Teknologisuus tulee esiin keskusteluissa monin tavoin. Ihmiset esimerkiksi testaavat teknologian toimivuutta, koettavat hajottaa botteja monella tavoin ja käyttäytyvät huonosti botteja kohtaan. Bottimaisuudella leikitellään ja sitä koetellaan dynaamisesti. Esitelmässä pohditaan tutkimuksen tuloksia tekoälyn kerrannaisvaikutusten näkökulmasta.

”person som pensionerats av åldersskäl”, ”en pigg pensionär” och ”gammaldans för pensionärerna”: hur beskrivs äldre människor i *Svensk ordbok utgiven av Svenska Akademien (2021)*?

Hans Landqvist
Göteborgs universitet

Temat för 2025 års VAKKI-symposium är Kommunikativa relationer. En typ av sådana relationer uppstår mellan lexikografer och ordboksanvändare. Hur kan användare uppfatta lexikografers beskrivningar av ord och upplysningar om dem? I fråga om informationskategorier i ordboksartiklar identifierar Svensén (2004:9–12) fyra huvudtyper:

- (1) Formell information: stavning, uttal, morfologi (både ordböjning och ordbildning)
- (2) Syntagmatisk information: ordklassstillhörighet, konstruktionssätt, kollokationer, idiom
- (3) Semantisk information: betydelse
- (4) Pragmatisk information: förekomst, bruklighet.

Som material för studien används den enspråkiga definitionsordboken *Svensk ordbok utgiven av Svenska Akademien* (fortsättningsvis SO), vars andra upplaga utkom 2021 (se Sköldberg 2024 om överväganden bakom SO 2021). Studien ägnas SO-artiklar om äldre människor. Med ”äldre” avses personer som är minst 65 år gamla, vilket är en vanlig pensionsålder i Europeiska unionens medlemsländer (Pensionsskyddscentralen 2024).

Syftet med studien är att kartlägga hur äldre människor beskrivs i aktuella artiklar i SO (2021). Syftet operationaliseras genom tre forskningsfrågor:

- (F1) Hur formuleras betydelsebeskrivningar av uppslagsord om äldre i ordboken?
- (F2) Vilka bilder av äldre framträder i artiklarnas språkexempel?
- (F3) Visar svaren på (F1) och (F2) att s.k. ålderism (eng. ageism) förekommer i ordboken och hur framträder i så fall denna? (jfr t.ex. Moon 2014)?

Urvalet av SO-artiklar görs med utgångspunkt i en tidigare studie av ett antal svenska ordböckers beskrivningar av äldre (Nikula 2008). Därtill görs vissa kompletteringar genom sökningar i Svenska Akademiens lexikala databas – Salex (*Svenska Akademiens samtidsordböcker* 2024).

För att uppnå syftet och besvara forskningsfrågorna analyseras aktuella artiklar i SO (2021) med fokus på Svenséns kategori (3) Semantisk information i form av betydelsebeskrivningar och språkexempel. Ett exempel återfinns i titelrubriken med betydelsebeskrivningen av uppslagsordet ”pensionär”, ”person som pensionerats av åldersskäl”, med två tillhörande språkexempel: ”en pigg pensionär” och ”gammaldans för pensionärerna”. I analysen beaktas därtill vissa underkategorier till kategorierna (2) Syntagmatisk information och (4) Pragmatisk information.

Sammanfattningsvis ägnas studien ”ordböckers tillkomst, egenskaper, ändamål och användning” (Svensén 2004:3), närmare bestämt egenskaper i fråga om ett antal uppslagsord i SO (2021). Den är således en metalexikografisk studie.

Referenser

- Moon, Rosamund (2014). Meanings, Ideologies, and Learners' Dictionaries. I: Abel, Andrea, Vettori, Chiara & Ralli, Natascia (red.), Proceedings of the XVI EURALEX International Congress: The User in Focus. 15-19 July 2014. Bolzano/Bozen: Institute for Specialised Communication and Multilingualism, s. 85–105. Tillgänglig: <https://euralex.org/category/publications/euralex-2014/>
- Nikula, Kristina (2008). Pensionär – aldrig i livet. De äldre i ordböckerna. I: Svavarsdóttir, Ásta, Kvaran, Guðrún, Ingólfsson, Gunnlaugur & Jónsson, Jón Hilmar (red.), Nordiske Studier i Leksikografi 9. Rapport fra konference om leksikografi i Norden, Akureyri 22.-26. maj 2007. Reykjavík: The Árni Magnússon Institute for Icelandic Studies, s. 337–352. Tillgänglig: <https://tidsskrift.dk/nsil/issue/view/2336/91>
- Pensionsskyddscentralen (2024) = Pensionsskyddscentralen – Eläketurvakeskus. Pensionsålder. Tillgänglig: <https://www.etk.fi/sv/arbete-och-pension-utomlands/internationell-jamforelse/pensionsalder/>
- Sköldberg, Emma (2024). Andra upplagan av Svensk ordbok (SO) – Förutsättningar, teoretiska överväganden, insatser och mottagande. I: Jansson, Denny, Melander, Ida, Westberg, Gustav & Yassin, Daroon (red.), Svenskans beskrivning 38. Förhandlingar vid trettioåttonde sammankomsten. Örebro 4–6 maj 2022. Del 1. Örebro: Örebro Universitet, s. 165–180. Tillgänglig: <https://oru.diva-portal.org/smash/get/diva2:1854406/FULLTEXT01.pdf>
- SO (2021) = Svensk ordbok utgiven av Svenska Akademien. 2 uppl. Tillgänglig: <https://svenska.se/>
- Svensén, Bo (2004) [1987]. Handbok i lexicografi. Ordböcker och ordboksarbete i teori och praktik. 2 omarbetade och utökade uppl. Stockholm: Norstedts Akademiska Förlag.
- Svenska Akademiens samtidsordböcker (2024) = Språkbanken Text. [projektet] Svenska Akademiens samtidsordböcker. Tillgänglig: <https://spraakbanken.gu.se/projekt/svenska-akademiens-samtidsordbocker>

Using Instagram for communication: A case study of Kela on Instagram

Jannika Lassus^a & Andreas Nord^b

^a University of Helsinki

^b Uppsala university

In the last decade, the use of social media has exploded (Official Statistics of Finland). As a result, in order to better reach their target groups, institutions and public authorities have set up social media accounts in addition to the established channels such as websites and e-services. While commercial actors' presence and use of social media for marketing purposes has been extensively researched (e.g. Coelho et al., 2016; Menon et al., 2019; Sigurdsson et al., 2019; Pletikosa Cvijikj et al., 2013), the use of social media by non-commercial actors, such as public authorities, has attracted considerably less research interest. Studies from other national contexts can be found (e.g. Almström Persson 2018; DePaula et al. 2018; Figenschou 2020; Perea et al. 2021), but in a Finnish context, research on the use of Instagram by public authorities is scarce. For this reason, we set out to investigate one such example: Kela, the Social Insurance Institution of Finland, and its account "kela_fpa" on Instagram. Kela has traditionally been seen as rather progressive in its external communication, and its communication through more traditional channels has been studied relatively thoroughly (e.g. Lassus 2010, Tolvanen 2016).

The data for our study consists of a corpus of all permanent posts from Kela's account kela_fpa from two periods: June 2021–July 2022 (N=85) and April–June 2024 (N=38). Our main aim is to explore the purposes for which Kela uses Instagram, by identifying the communicative functions and the presumed target groups of the posts. The categorization of the posts was done inductively, but with comparisons to results from other studies with other typologies of post types, not least DePaula et al.'s (2018) typology from their study on the functions of governmental social media posts in the US.

The results indicate that Kela uses Instagram for "traditional" and to a large extent (written) language-based communicative purposes such as (1) information about social insurance issues and (2) information about Kela's own services, mainly for a younger audience (from school students to parents). These categories form part of the "information provision" function in DePaula et al.'s typology, and their dominance show that Kela uses Instagram mainly for "traditional", monologic public authority information. In addition, there are a few other types of posts. Some of them can be associated with a more self-promotional function, or "symbolic acts" aimed at generating sympathy for the sender (DePaula et al. 2018). Others provide statements of Kela's core values, and thus function as "symbolic self-representation" aimed at associating Kela with positive progressive values and thus gaining trust.

References

Almström Persson, G. (2018). "Kredd till dig för vår senaste tweet": Kommunikativa val på Twitter under terrorattentatet på Drottninggatan. I A. M. Hipkiss, P. Holmberg, L. Olvegård, K. Thyberg, & M. P. Ängsal (Red.), *Grammatik, kritik, didaktik. Nordiska studier i systemisk-funktionell lingvistik och socialemiotik* (s. 79–95). Göteborgs universitet. <http://hdl.handle.net/2077/56444>

- Coelho, R. L. F., Oliveira, D. S. de, & Almeida, M. I. S. de. (2016). Does social media matter for post typology? Impact of post content on Facebook and Instagram metrics. *Online Information Review*, 40(4), 458–471. <https://doi.org/10.1108/OIR-06-2015-0176>
- DePaula, N., Dincelli, E., Harrison, T. M. (2018). Toward a typology of government social media communication: Democratic goals, symbolic acts and self-presentation. *Government Information Quarterly* 35, 98–108. <https://doi.org/10.1016/j.giq.2017.10.003>
- Figenschou, T. U. (2020). Social bureaucracy? The integration of social media into government communication. *Communications*, 45(s1), 513–534. <https://doi.org/10.1515/commun-2019-2074>
- Lassus, J. (2010). Betydelser i barnfamiljsbroschyrer: Systemisk-funktionell analys av den tänkta läsaren och institutionen [Doktorsavhandling]. Helsingfors universitet.
- Menon, R. G. V., Sigurdsson, V., Larsen, N. M., Fagerstrøm, A., Sørensen, H., Gunnars Marteinsdottir, H., & Foxall, G. R. (2019). How to Grow Brand Post Engagement on Facebook and Twitter for Airlines? An Empirical Investigation of Design and Content Factors. *Journal of Air Transport Management*, 79 (August), 101678. <https://doi.org/10.1016/j.jairtraman.2019.05.002>
- Official Statistics of Finland (OSF): Use of information and communications technology by individuals [online publication]. ISSN=2341-8710. Helsinki: Statistics Finland [Referenced: 22.11.2024]. Access method: <https://stat.fi/en/statistics/sutivi>
- Perea, D., Bonsón, E., & Bednárová, M. (2021). Citizen reactions to municipalities' Instagram communication. *Government Information Quarterly*, 38. <https://doi.org/10.1016/j.giq.2021.101579>
- Pletikosa Cvijikj, I., Dubach Spiegler, E., & Michahelles, F. (2013). Evaluation framework for social media brand presence. *Social Network Analysis and Mining*, 3(4), 1325–1349. <https://doi.org/10.1007/s13278-013-0131-y>.
- Sigurdsson, V., Larsen, N. M., Sigfusdottir, A. D., Fagerstrøm, A., Alemu, M. H., Folwarczny, M., & Foxall, G. (2020). The Relationship between the Firm's Social Media Strategy and the Consumers' Engagement Behavior in Aviation. *Managerial and Decision Economics*, 41(2), 234–49. <https://doi.org/10.1002/mde.3052>
- Tolvanen, E. (2016). Myndighetskommunikation på två språk – pensionstexter på svenska och finska i Finland och Sverige i ett systemisk-funktionellt perspektiv [Doktorsavhandling]. Åbo universitet.

Monikulttuurisuuden kohtaamisesta *Opetussuunnitelman perusteissa*

Maria Lehtimäki
Vaasan yliopisto

Globalisoituvaa yhteiskuntaa edellyttää perusopetuksen suunnittelulta valmiuksia reagoida monikulttuurisuuteen. Suomessa perusopetuksen suunnittelun lähtökohta on vuonna 2014 julkaistu Opetussuunnitelman perusteet (OPS). Esitelmässäni tarkastelen, millaisia päivityksiä voidaan ehdottaa monikulttuurisuuden kohtaamista koskevaan arvoperusteiseen ohjeistukseen.

Nykyinen OPS toteaa globalisaation edellyttävän monenlaisia muutoksia perusopetukseen (OPS, 10) ja onkin arvoiltaan vuosikymmenen takaista edeltäjänsä huomattavasti globaalimpi (Lehtimäki & Lehtonen 2023). Tämä selviää opetussuunnitelmaan kuuluvasta arvoperustasta (OPS, 7–8), jossa nimetyt arvot määrittävät kaikkia ratkaisuja, joita opetussuunnitelmassa on tehty. Arvoperustassa perusopetusta kuvataan ympäristöksi, jossa ”eri kulttuuri- ja kielitaustoista tulevat ihmiset kohtaavat toisensa” ja jossa ”kulttuurinen moninaisuus [nähdään] rikkautena” (OPS, 8). Perusopetuksen monikulttuurisessa ympäristössä ”[o]ppiminen yhdessä yli kieli-, kulttuuri-, uskonto- ja katsomusrajojen luo edellytyksiä aidolle vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyydelle” antaen valmiuksia ”ihmisoikeuksia kunnioittavaan maailmankansalaisuuteen” (OPS, 8). Globalisaatio ja monikulttuurisuuden näkeminen rikkautena kytkeytyvät tiiviisti yhteen.

Esitän, että kulttuurisen rikkauten ideaali on ajastaan jäänyt ilmaisu ja saattaa toimia ohjeissa itseään vastaan – rikkaus ei pääse esille, mikäli konfliktille ei anneta tilaa. Tarkastelen väitettä aiemman tutkimuksen (esim. Souto 2011; Timonen 2011) pohjalta rakennettujen, kuvitteellisten koulupäivän kohtaamistilanteiden kautta. Osoitan, että tilanteisiin liittyy keskenään ristiriidassa olevia arvoja (Bermúdez 2021), jotka kuitenkin on mahdollista ratkaista, mikäli ne kohdataan, vaikka ratkaisu edellyttäisikin konfliktia (Lawrence-Lightfoot 1981). On selvää, että koulupäivissä syntyy konflikteja riippumatta siitä, kuinka ne määräyksessä rajataan. Ohjeistuksen muotoilut kuitenkin vaikuttavat siihen, miten niihin paikallisissa opetussuunnitelmissa suhtaudutaan.

Esitelmä on osa laajempaa tutkimusta, jossa tarkastelen globalisaation vaikutuksia Vaasan alueen yläkoulujen oppijoilta ja opettajilta kerättävän kyselyaineiston pohjalta. Esitelmän aihe koskee tutkimuksen aineistonkeruun edellyttämää esiyymmärrystä globalisaation mahdollisista vaikutuksista koulupäivän eri tasoilla.

Lähteet

- Bermúdez, José Luis (2021). *Frame It Again: New Tools for Rational Decision Making*. Cambridge: Cambridge University Press
- Lehtimäki, Maria and Lehtonen, Tommi (2023). Globalisation’s Effects on the Value Base of the Finnish Core Curriculum: Perspectives of Cultural Heritage and Cultural Diversity. *Journal of Indian Philosophy and Religion*, 28, 121–151. <https://doi.org/10.1504/IJIL.2023.133181>
- Lehtonen, Tommi (2023). Globalisation and Cultural Diversity in the Finnish School Curriculum: Ethical and Critical Perspectives. E. Lillqvist, M. Eronen-Valli, V. Manninen, N. Nissilä & E. Salmela (Eds.). *Communicating with Purpose*. Vaasa: VAKKI Publications 15.

- Lightfoot, Sara Lawrence (1981). Toward Conflict and Resolution: Relationships Between Families and Schools. *Theory into Practice*, 20: 2, 97–104. <https://doi.org/10.1080/00405848109542936>.
- Opetushallitus (2014). Perusopetuksen opetussuunnitelman perusteet. Määräykset ja ohjeet 2014: 96. Helsinki: Next Print Oy
- Souto, Anne-Mari (2011). Arkipäivän rasismi koulussa. Etnografinen tutkimus suomalais- ja maahanmuuttajanuorten ryhmäsuhteista. Nuorisotutkimusverkosto / Nuorisotutkimusseura, Julkaisuja 110. Helsinki.
- Timonen, Liisa (2011). Kansainvälisty tai väisty? tapaustutkimus kansainvälisyysosaamisen ja kulttuurienvälisen oppimisen merkityksenannoista oppijan, opettajan ja korkeakoulutoimijan pedagogisen suhteen rajaamissa kohtaamisen tiloissa. Väitöskirja. Filosofinen tiedekunta. Itä-Suomen Yliopisto.

“Tämä joukko säikähtää tai innostuu helposti”: Tunteiden merkitys sijoituskulttuurien tulkinnassa

Ella Lillqvist^{a, b} & Merja Porttikivi^a

^a Vaasan yliopisto

^b Itä-Suomen yliopisto

Perinteisesti taloustieteessä toimijat on ymmärretty “rationaalisina” taloudellisen hyödyn maksimoijina ja tunteiden roolia on väheksytty. Sosiologiassa kuitenkin tiedetään, että emootiot ovat erittäin tärkeitä taloudellisessa toiminnassa (Bandelj, 2009; Berezin, 2009). Rationaalisen toimijan oletusta on alkanut haastaa myös käyttäytymistaloustieteen “investor sentiment” -teoria (esim. Baker & Wurgler, 2007). Emootioiden roolia sijoittamisessa on hyödyllistä lähestyä myös kulttuurisesta näkökulmasta, jossa ne nähdään osana nykyistä finanssoitunutta kapitalismia, jossa yksilöitä kannustetaan omaksumaankin jokapäiväisen elämänsä osaksi - myös tunnetasolla - olemisen tapa, jota Allon (2016) on kutsunut “spekulatiiviseksi habitukseksi”. Sitä määrittää muun muassa tavoite lukea väkijoukon tunteita ollakseen askeleen edellä muita. Finanssikapitalismin diskursseissa sijoittaminen esitetään yksilön voimaantumisen ja itsen hallinnan välineenä, niissä hyödynnetään tunteita ja vedotaan tuleviin voittoihin, itsensä toteuttamiseen ja varakkuuden saavuttamiseen (Allon, 2016; Aitken, 2007; Maman & Rosenhek, 2023; Pettersson & Wettergren, 2021).

Tässä esitelmässä pohdimme tunteiden kulttuurista merkitystä sijoittamisen yhteydessä toisaalta teoreettisesti, aiemman emootio- ja affektikirjallisuuden valossa, ja toisaalta “Sijoituskulttuurin siirtymiä digitaalisissa tiloissa” -hankkeen aineistojen (mm. sanomalehtitekstit, lukijoiden kommentit, blogit, podcastit) kautta. Rakennamme uuden tunnekielen tarkasteluun tarkoitettua analyttisen kehiksen, joka sisältää sisäkkäisiä analyysitasoja: denotatiivisen, konnotatiivisen, normatiivisen ja pragmaattisen merkityksen. Jaottelu auttaa hahmottamaan tunteiden erilaisia merkityksiä ja sitä, mitkä niistä ovat kussakin aineistossa olennaisimpia. Tuomme esiin joitakin esimerkkejä tunnediskurssin analysointiin liittyvistä hankalista tulkinnan paikoista.

Esitelmä valottaa menetelmällisesti tunnediskurssin analyysitapoja. Lisäksi lisäämme kriittistä ymmärrystä tunnediskurssin toiminnasta osana laajenevaa finanssoitumiskehitystä ja uusliberaalien sijoittajasubjektien rakentamista.

Lähteet

- Aitken, R. (2007). *Performing Capital: Toward a Cultural Economy of Popular and Global Finance*. Palgrave Macmillan.
- Allon, F. (2016). The wealth affect: financial speculation as everyday habitus. In A. Schmidt & C. Conrad (Eds.), *Bodies and affects in market societies* (pp. 109–125). Mohr Siebeck.
- Baker, M., & Wurgler, J. (2007). Investor Sentiment in the Stock Market. *Journal of Economic Perspectives*, 21(2), 129–151. <https://doi.org/10.1257/jep.21.2.129>
- Bandelj, N. (2009). Emotions in economic action and interaction. *Theory and Society*, 38(4), 347–366. <https://doi.org/10.1007/s11186-009-9088-2>
- Berezin, M. (2009). Exploring emotions and the economy: new contributions from sociological theory. *Theory and Society*, 38(4), 335–346. <https://doi.org/10.1007/s11186-009-9084-6>
- Maman, D. & Rosenhek, Z. (2023). Governing individuals’ imaginaries and conduct in personal finance: The mobilization of emotions in financial education. *Journal of Consumer Culture*, 23(1), 188–208. <https://doi.org/10.1177/14695405211069952>

Pettersson, J. & Wettergren, Å. (2021). Governing by emotions in financial education. *Consumption Markets & Culture*, 24(6), 526–544. <https://doi.org/10.1080/10253866.2020.1847720>

Making risk management education engaging through gamification and AI: a systematic literature review and preliminary research agenda

Mikael Mäenpää, Pirjo Yli-Viitala & Juha Arrasvuori
University of Vaasa

Risk management education (RME) equips individuals and organizations with the competencies needed to identify, assess and manage risks effectively, fostering informed decision-making and resilience. RME involves the communication of knowledge, values and skills related to the various aspects of risk management (RM). With artificial intelligence (AI) and other technologies shaping communication, RME offers a critical context to explore their effects on communication, engagement and learning.

One emerging context for RME is addressing climate risks. Global and local climate changes introduce risks that threaten people and environments. These risks can potentially be addressed in the digital domain using iterative RM processes, software-facilitated collaboration, and AI-assisted education & problem-solving.

Typically, RME consists of traditional approaches commonly employed in teaching RM concepts. These approaches often emphasize theoretical frameworks and standard risk assessment methodologies. Teaching RM is challenging: previous studies argue that RM may seem abstract to students and that explaining the complex interconnected mechanisms combining technical and human factors is challenging. [1], [2] Practical exercises can be resource-intensive to organize. Thus, more efficient ways to implement RM education using digital solutions are needed. Gamification offers one potential solution for RME. Gamification is defined as adapting elements typical of games to contexts that are not game-like [3], [4]. Taillandier and Adam [5] present a case of using participatory simulation in the context of serious games to support RM teaching. It enables the exploration of different what-if scenarios, granting complete control over all parameters [5]. These simulations as a form of synthetic communication, can replicate complex decision-making environments, enhance engagement and improve understanding.

Our systematic literature review (SLR) explores gamification and AI-based digital solutions to enhance RME. The results show that gamified elements, such as simulations, real life scenarios, personalization, collaboration and knowledge sharing are recognized for supporting RME. Furthermore, the literature suggest that AI could potentially support RME, although its active use remains limited; AI-driven technologies, like chatbots and storytelling mechanisms, enhance engagement through synthetic communication by personalizing and tailoring educational content to individual learners.

The contribution of our SLR is to build an understanding of gamification and AI frameworks to help recognize and encourage developers and scholars to adapt novel learning experience-enhancing methods. Examples include AI-enhanced chatbots, storytelling or real-life case scenarios to foster RM skills in everyday contexts and larger-scale risk complexities, such as those related to tackling climate change risks. In conclusion, we propose a preliminary research agenda for this topic.

References

- [1] Yoann Guntzburger, Thierry C. Pauchant, and Philippe A. Tanguy. 2017. Ethical Risk Management Education in Engineering: A Systematic Review. *Sci Eng Ethics* 23, 2 (April 2017), 323–350. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11948-016-9777-y>
- [2] Matej Masár, Daniel Brezina, and Maria Hudakova. 2019. ANALYSIS OF RISK MANAGEMENT EDUCATION AT UNIVERSITIES IN EU COUNTRIES. Seville, Spain, 3726–3735. DOI: <https://doi.org/10.21125/iceri.2019.0950>
- [3] Sebastian Deterding, Dan Dixon, Rilla Khaled, and Lennart Nacke. 2011. From game design elements to gamefulness: defining “gamification.” In *Proceedings of the 15th International Academic MindTrek Conference: Envisioning Future Media Environments*, ACM, Tampere Finland, 9–15. DOI: <https://doi.org/10.1145/2181037.2181040>
- [4] Daniel Fernández Galeote. 2024. Gamification and Climate Change Engagement : Building knowledge, developing practice, and studying experiences and effects. (Tampere University Dissertations - Tampereen yliopiston väitöskirjat; Vol. 942). Tampere University. <https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-03-3255-6>
- [5] Franck Taillandier and Carole Adam. 2018. Games Ready to Use: A Serious Game for Teaching Natural Risk Management. *Simulation & Gaming* 49, 4 (August 2018), 441–470. DOI: <https://doi.org/10.1177/1046878118770217>

Why communicating with Russian Civil Society from the Outside? Case Study of Perviy Otdel

Polina Malakhova^a & Bogdan Romanov^b

^a Universidade Católica Portuguesa

^b University of Tartu

The study is dedicated to the personal and professional identities of journalists and activists participating in the non-governmental organization Perviy Otdel and their desire to continue their communication both with cases and political prisoners in Russia and with audiences to reveal the state's crimes against citizens.

The research is focused on the motivation of people who resolve closed court cases related to state treason and similar political issues in Russia and writing about it on social media but participating in the activity from the outside due to the war and increased jeopardy.

The theoretical framework is constituted of transnational activism, "journalism-in-exile" approaches and identity-based paradigms. The methodological part consists of discourse analysis based on ten semi-structured interviews with members with different hierarchical roles in Perviy Otdel. This approach illustrates how previously Russia-based organizations and their staff members identified themselves after the outbreak of war as well as how their activities reflect opportunities structures for the global human rights movement and journalism under authoritarian government pressure and censorship.

The analysis of the interviews confirmed that the members of Perviy Otdel and the organization's activity fall under the reflections on the concept of "responsible emigration", when people continue to feel the responsibility for those left in the country and for the events there, despite leaving it in the first place, and the expressed relatedness to it demonstrated the true focus of their work which is still oriented to events in Russia and Russian political prisoners and citizens. As a result, research pinpoints that despite leaving Russia, Perviy Otdel members do not want to detach themselves from the civil society in the home country due to the feeling of responsibility. The empirical analysis showed that the participants' personal and professional identities were blurred and blended: the respondents' definition of themselves was tightly connected to their professional activity or the experience which led them to join the organization. Thus, the continuation of functioning as the integral formalized organization not only provides validation from the defendants, the public, and the contributors, which constructs the external motivation for the team using experiencing public responsibility but also helps in maintaining the inner sense of belonging to the professional community with particular values and common aims.

The study demonstrates how the core professional identity can become a driving force of motivation for maintaining the efforts of activists and journalists in exile. The fact that most of the respondents admitted after the exile, they have experienced the identity crisis as far as the identity is a constant subject for change, also contributes to the intention of maintaining the activity directed to communication with Russian audiences.

References

- Sidney Tarrow. "The New Transnational Activism," (2005).
- Donatella Della Porta and Sidney Tarrow. "Transnational Processes and Social Activism: An Introduction," (2005).
- Katrina Burgess. "Migrants, Remittances, and Politics: Loyalty and Voice after Exit" 36 (2012).
- Anar K. Ahmadov and Gwendolyn Sasse. "A Voice Despite Exit: The Role of Assimilation, Emigrant Networks, and Destination in Emigrants' Transnational Political Engagement." *Comparative Political Studies* 49, no. 1 (January 2016): 78–114. <https://doi.org/10.1177/0010414015600468>.
- Grabowska, Izabela, Michał P. Garapich, Ewa Jaźwińska, and Agnieszka Radziwinowiczówna. "Migrants as Agents of Change". London: Palgrave Macmillan UK, (2017). <https://doi.org/10.1057/978-1-137-59066-4>.
- Levitt, Peggy. "Social Remittances: Migration Driven Local-Level Forms of Cultural Diffusion." *International Migration Review*, (1998).
- Levitt, Peggy, and Deepak Lamba-Nieves. "Social Remittances Revisited." *Journal of Ethnic and Migration Studies* 37, no. 1 (January 2011): 1–22. <https://doi.org/10.1080/1369183X.2011.521361>.
- Joanna Fomina. "Voice, Exit and Voice Again: Democratic Remittances by Recent Russian Emigrants to the EU." *Journal of Ethnic and Migration Studies* 47, no. 11 (August 18, 2019): 2. <https://doi.org/10.1080/1369183X.2019.1690437>
- Marcus Michaelsen. "Exit and Voice in a Digital Age: Iran's Exiled Activists and the Authoritarian State." *Globalizations* 15, no. 2 (February 23, 2018): 248–64. <https://doi.org/10.1080/14747731.2016.1263078>.
- Laura Henry and Elizabeth Plantan. "Activism in Exile: How Russian Environmentalists Maintain Voice after Exit." *Post-Soviet Affairs* 38, no. 4 (July 4, 2022): 276. <https://doi.org/10.1080/1060586X.2021.2002629>.
- Alberto Melucci. "The Symbolic Challenge of Contemporary Movements." *Social Research* 52, no. 4, (1985): 789–816.
- Peter Dahlgren and Claudia Alvares. "Political Participation in an Age of Mediatisation: Towards a New Research Agenda." *Javnost - The Public* 20, no. 2 (January 2013): 47–65. <https://doi.org/10.1080/13183222.2013.11009114>.
- Emad Khazraee and Alison N. Novak. "Digitally Mediated Protest: Social Media Affordances for Collective Identity Construction." *Social Media + Society* 4, no. 1 (January 2018): 2056305118765740. <https://doi.org/10.1177/2056305118765740>.
- Paul Tabar. "'Political Remittances': The Case of Lebanese Expatriates Voting in National Elections." *Journal of Inter-cultural Studies* 35, no. 4 (July 4, 2014): 446. <https://doi.org/10.1080/07256868.2014.913015>.
- Sarah J. McCarthey and Elizabeth Birr Moje. "Identity Matters." *Reading Research Quarterly* 37, no. 2 (April 6, 2002): <https://doi.org/10.1598/RRQ.37.2.6>.
- Craig Berry and Clive Gabay. "Transnational Political Action and 'Global Civil Society' in Practice: The Case of Oxfam." *Global Networks* 9, no. 3 (July 2009) <https://doi.org/10.1111/j.1471-0374.2009.00257.x>.

Sopimukset viestinnällisten suhteiden ylläpitäjinä ja mutkistajina yritysten toimitusketjuissa – esimerkkinä mallisopimuslausekkeiden ymmärrettävyys

Henrik Oksanen^a, Anne Ketola^a, Helena Haapio^b & Anna Hurmerinta-Haanpää^c

^a Tampereen yliopisto

^b Vaasan yliopisto

^c Aalto-yliopisto

Viime vuosina useat instituutiot ovat luoneet runsaasti erilaisia mallisopimuslausekkeitä, joita yritykset voivat käyttää parantaakseen sopimustensa ihmisoikeus- ja ympäristötehokkuutta globaaleissa toimitusketjuissaan. Nämä mallilausekkeet ovat tärkeä askel kohti jaetun vastuun lähestymistapaa, jolla pyritään parantamaan ihmisoikeuksia ja ympäristöä koskevia tuloksia toimitusketjuissa. Esityksemme tarkoituksena on kuitenkin osoittaa, että lausekkeissa käytetty kieli on usein niin monimutkaista, että se heikentää niiden toimivuutta.

Valotamme näitä mahdollisia ymmärrettävyysoongelmia esimerkkipätkien avulla, jotka on poimittu vastuullisia ja kestäviä toimitusketjuja koskevista eurooppalaisista mallisopimuslausekkeista (European Model Clauses for Responsible and Sustainable Supply Chains, lyhyesti EMC*). Tarkastelemme mallilauseke-esimerkkien muotoa ja merkitystä kielitieteellisin menetelmin: analysoimme virkkeet sekä syntaktisesti että semanttisesti ja esittelemme tuloksia näitä piirteitä yhdistävillä kielellisillä konstruktiolla. Konstruktiot havainnollistavat, miten erilaiset syntaktiset ja semanttiset piirteet muodostavat potentiaalisia ymmärrettävyysoongelmia mallisopimuslausekkeissa ja haittaavat siten lausekkeiden tehtävää edesauttaa muutosta kohti kestävämpää sopimuksentekoa. Sen lisäksi, että havainnollistamme mahdollisia ymmärtämisongelmia, ehdotamme tutkimukseen perustuvia keinoja mallisopimuslausekkeiden kielen parantamiseksi.

Tämä esitys on osa JARGONFREE-tutkimusryhmän (Tampereen yliopisto) meneillään olevaa tutkimushanketta. JARGONFREE:n Sopimuskieli-tutkimushankkeessa tutkitaan, millaisia sopimusten tulisi olla kieleltään, sisällöltään, rakenteeltaan ja muotoilultaan, jotta kaikki osapuolet ymmärtäisivät oikeutensa ja velvollisuutensa.

* Mallisopimuslausekkeiden luonnos saatavilla: https://www.responsiblecontracting.org/_files/ugd/fcee10_538d4de3351d4b699cd1c47e81ba8f22.pdf

Häirintä ja konfliktit asiantuntijoiden viestintäsuhteissa

Kaisa Pekkala
LUT yliopisto

Sosiaalinen media on vakiinnuttanut asemansa työelämässä, ja yhä useammat työntekijät hyödyntävät sitä ammatillisiin tarkoituksiin, erityisesti asiantuntijaorganisaatioissa. Somen käytöllä on monia hyötyjä, mutta myös varjopuolia. Kun somen käyttö työelämässä yleistyy, yhä useampi työntekijä altistuu myös verkkohäirinnälle.

Asiantuntijaviestintää pidetään tyypillisesti viestinnällisenä toimintana, jonka avulla asiantuntijat jakavat tietoa, näkemyksiä ja osaamistaan muille, kuten kollegoille, medialle, päätöksentekijöille tai laajemmalle yleisölle. Sosiaalisessa mediassa asiantuntijat joutuvat kuitenkin yhä useammin pohtimaan, miten välttyä verkkohäirinnältä ja miten toimia, jos he joutuvat sen kohteeksi. Aihetta on kuitenkin käsitelty viestinnän tutkimuskirjallisuudessa vielä verrattain vähän. Tässä tutkimuksessa selvitetään, miten asiantuntijatehtävissä toimivat suomalaiset työntekijät huomioivat verkkohäirinnän mahdollisuuden viestinnässään ja miten he ratkaisevat mahdolliset konfliktitilanteet viestinnällisesti. Tutkimuksen aineistona käytetään suomalaisissa asiantuntijaorganisaatioissa tehtyjä haastatteluja. Tutkimus tuo uutta ymmärrystä siihen miten verkkohäirinnän yleistyminen muokkaa asiantuntijoiden viestintää sosiaalisessa mediassa ja miten he viestinnällisesti ratkaisevat mahdolliset konfliktitilanteet. Tulokset tarjoavat myös käytännön viestintäammattilaisille arvokasta tietoa viestinnän johtamisen tueksi.

The role of external frameworks in sustainability aspirations - a case study of Commitment2050 service

Visa Penttilä
LUT yliopisto

In the face of climate crisis and ever-present societal issues, various organizations are setting themselves goals for lowering their emissions and improving the conditions of their stakeholders in different ways. In the literature on corporate social responsibility (CSR) communication, such goals and promises can be seen as forms of “aspirational talk” (Christensen et al. 2013; Christensen et al. 2021). Aspirational talk refers to communication that aims at the betterment of organizations’ practices even when such talk may seem detached from practice, as such communication may have performative effects on the organization when it becomes “raw-material” for organizing, and organizations can be held accountable for their aspirations. Drawing from research on communicative constitution of organizations (Ashcraft, Kuhn & Cooren 2009; Schoeneborn et al. 2011; Basque, Bencherki & Kuhn 2022), this research has pointed out the necessity of communication for organizing the responsibilities of different actors towards their stakeholders and environment.

However, to date there has been relatively little research on how organizations’ aspirations can be enabled from the outside through external frameworks or tools. Aspirations are often considered as results or explications of internal processes (e.g. CEO decisions, strategy work), or in some cases spurred by stakeholders, who pressure or entice organizations to improve their policies and practices (Christensen et al. 2022). Yet, aspirations can be a result of more formal external organizing when organizations are provided with a framework for constituting their sustainability-related goals. Such frameworks are visible globally, for example, in sustainable development goals (SDGs) that organizations are using in formulating their intended contributions to sustainable development.

This brings to the fore questions regarding the communicative constitution of organizations and their responsibilities, boundaries of organizations in matters of sustainability, non-human agency of communicative practices, and how “external” tools can be used in constituting organizations in new ways (Schoeneborn et al. 2022). The goal of this study is to investigate through a qualitative case study on Finnish Commitment2050 service how organizational aspirations can be established through and with an external tool and what are its implications for communicative constitution of organizations and their responsibilities.

References

- Ashcraft, K. L., Kuhn, T. R., & Cooren, F. (2009). 1 Constitutional amendments: “Materializing” organizational communication. *Academy of Management annals*, 3(1), 1-64.
- Basque, J., Bencherki, N., & Kuhn, T. (Eds.). (2022). *The Routledge handbook of the communicative constitution of organization*. Taylor & Francis.
- Christensen, L. T., Morsing, M., & Thyssen, O. (2013). CSR as aspirational talk. *Organization*, 20(3), 372-393.
- Christensen, L. T., Morsing, M., & Thyssen, O. (2021). Talk-action dynamics: Modalities of aspirational talk. *Organization Studies*, 42(3), 407-427.

- Christensen, L.T., Penttilä, V., Štumberger, N. (2022). The Communicative Constitution of Corporate Social Responsibility. In *The Routledge Handbook of the Communicative Constitution of Organization*. Basque, J., Bencherki, N. & Kuhn, T. (eds.). Routledge: London.
- Schoeneborn, D., Glozer, S., & Trittin-Ulbrich, H. (2022). Constitutive Views on CSR Communication: The Communicative Constitution of Responsible Organization, Organizing, and Organizationality. In *The Routledge Handbook of Corporate Social Responsibility Communication* (pp. 73-84). Routledge.

Ilmastonmuutokseen sopeutumisesta viestiminen – suhteelliset tulkinnat fokusryhmissä

Annu Perälä
Vaasan yliopisto

Ilmaston muuttuessa kansalaisille on tärkeä viestiä myös siitä, mitä tulevat muutokset merkitsevät ja miten niihin voidaan sopeutua ja varautua. Toisin sanoen eri tahojen ilmastoviestinnässä on huomioitava elintärkeän ilmastonmuutoksen hillinnän lisäksi myös sopeutumista. Avoimena kysymyksenä on kuitenkin se, kuinka kansalaiset tulkitsevat ja merkityksellistävät viestintää, jonka painopiste on totutun ilmastonmuutoksen hillinnän ja torjunnan sijasta muutokseen sopeutumisessa ja varautumisessa. Alkuvuodesta 2024 toteuttamissani fokusryhmissä tarkastelin, minkälaisia ajatuksia neljä esitettyä esimerkkiviestiä herättivät osallistujissa. Kuuteen fokusryhmään osallistui yhteensä 30 työkäistä naista ja miestä Pirkanmaalta. Tulokset osoittavat, että sopeutumisviestintään suhtautuminen oli suhteellista: Osa hyväksyi sen loogisena ja mielekkäänä lähestymistapana vallitsevaan tilanteeseen, kun taas osalle esimerkit viestivät toivotto- muudesta ja reaktiivisuudesta. Muutamat eivät tunnistanee viesteissä kuvattuja muutoksia eivätkä siten pitäneet sopeutumistakaan erityisen relevanttina.

Tulkin aloittamat dyadiset yksikieliset korjaussekvenssit rikos- ja riita-asioiden sovittelukeskusteluissa

Annukka Saarenmaa
Helsingin yliopisto

Monikulttuuristuvassa työelämässä tulkkauksen tarve lisääntyy. Institutionaalisissa asiointitilanteissa tulkkiin luotetaan keskustelun tarkkana, kattavana ja oikeakielisenä välittäjänä. Toisaalta kieltä osaamattoman on hankala varmistua tulkkeen sisällöllisestä vastavuudesta. Haasteena ovat erityisesti yksikieliset sivukeskustelut, joita tulkki käy jonkun osapuolen kanssa ilman tunnistettavaa tulkkausvuoroa.

Tarkastelen tutkimuksessani tulkin aloittamia dyadisia yksikielisiä korjaussekvenssejä rikos- ja riita-asioiden sovittelukeskusteluissa. Rikos- ja riita-asioiden sovittelu on lakisääteinen palvelu, jossa vapaaehtoiset sovittelijat välittävät tapahtuneen rikoksen tai riidan osapuolten välillä. Restoratiiviseen oikeusajatteluun perustuvan sovittelun (Zehr 1990) tarkoituksena on käsitellä uhriille aiheutuneita henkisiä ja aineellisia haittoja sekä sopia toimenpiteistä niiden hyvittämiseksi.

Aiempi tutkimus (mm. Wadensjö 1998) on osoittanut, että dyadiset yksikieliset sekvenssit ovat tavanomainen ilmiö tulkatussa vuorovaikutuksessa. Dyadisella yksikielisellä sekvenssillä tarkoitetaan keskustelun kohtaa, jossa vähintään kahden vuoron muodostama toimintajakso tuotetaan yhdellä kielellä kahden puhujan välillä. Yksikieliset sekvenssit sulkevat kieltä osaamattoman ulos triadisesta pääkeskustelusta, ja tutkimusten mukaan on vaihtelua siinä, tulkataanko sivukeskustelun sisältö muille osapuolille (Pasquandrea 2012). Tutkimuksessani osoitan, että tarkastellussa aineistossa korjaussekvenssissä tuotettu tarkennus tulkataan yleensä pääkeskustelun muille osapuolille seuraavassa sopivassa tulkkausvuorossa.

Yksikielinen korjaussekvenssi osoittaa edellisessä vuorossa lausutun asian tulkkauksen kannalta ongelmalliseksi. Aineistossani korjaussekvenssin aloittaa yleisimmin tulkin tarkistuskysymys, jonka avulla tulkki käsittelee ymmärrysongelmia pyytämällä tarkennusta ilmauksen merkitykseen tai taustatietoon (myös Raymond 2014). Tutkimuksessani erottelen tapaukset sen mukaan, työstääkö tulkki tarkistuskysymyksellä ymmärrystä selvemmin omiin vai muiden osallistujien tarpeisiin. Tulkin ymmärrystä tarkentavissa korjaussekvensseissä tarkistuskysymyksessä toistetaan edellisessä vuorossa lausuttu asia. Muiden osallistujien ymmärrystä tarkentavissa korjaussekvensseissä yhdistetään uutta tietoa aiemmin lausuttuun asiaan. Tulkki työstää ymmärrystä päättelemällä, hyödyntämällä aiempaa kokemustaan tai kierrättämällä keskustelussa esiin tulleutta tietoa.

Käytän tutkimusmenetelmänä keskusteluanalyysiä (Sacks ym. 1974), jonka avulla tarkastelen yksikielisten korjaussekvenssien rakentumista ja jäsentymistä ajassa ja paikassa etenevänä kielellisenä ja kehollisena toimintana. Aineistonani on neljä autenttista video- ja äänitallennettua tulkattua sovittelun erilliskeskustelua, jotka käydään työkielipareissa suomi-arabia, suomi-dari tai suomi-venäjä. Aineisto on litteroitu ja käännetty suomeksi tarkan sisällöllisen analyysin mahdollistamiseksi.

Lähteet

- Pasquandrea, S. 2012. Co-constructing dyadic sequences in healthcare interpreting: A multimodal account. *New Voices in Translation Studies*, nro. 8, s. 132–157.
- Raymond, C. 2014. Epistemic Brokering in the Interpreter-Mediated Medical Visit: Negotiating "Patient's Side" and "Doctor's Side" Knowledge. *Research on Language and Social Interaction* 47(4), s. 426–446.
- Sacks, H., Schegloff, E. & Jefferson, G. 1974. A simplest systematics for the organisation of turn-taking for conversation. *Language* 50, s. 696–735.
- Wadensjö, C. 1998. *Interpreting as interaction*. London/New York: Longman.
- Zehr, H. 1990. *Changing lenses: a new focus for crime and justice*. Scottdale: Herald Press.

Opiskelijoille suunnatun intranetin käytettävyys: Eriyistarkastelussa navigaatio

Marjukka Säilä & Laura Havinen
Vaasan yliopisto

Informaatioteknologiat ovat tärkeässä roolissa koulutusorganisaatioiden toiminnassa (Pouyioutas ja muut, 2004). Opiskelijoille suunnatun intranetin avulla organisaatiot voivat tehostaa viestintäänsä ja tiedon saatavuutta (Pouyioutas ja muut, 2004). Informaation haku on intranetin käyttäjän keskeistä toimintaa, ja siinä keskeisessä roolissa on kattava navigaatio (Van Schaik ja Ling, 2003). Navigaatio on yksi oleellisimmin käytettävyyteen vaikuttava tekijä niin yleisesti (Tella, 2022) kuin intranetien osalta (van Schaik & Ling, 2003). Intranetin helppokäyttöisyys on yksi merkittävimmistä opiskelijoille suunnatun intranetin käyttöön ja käytön aikomukseen vaikuttavista tekijöistä (Presley & Presley, 2009). Intranetien navigaatiota on tutkittu yrityskontekstissa työntekijöiden näkökulmasta, mutta opiskelijoiden näkökulmasta intranetejä on tutkittu vähäisesti.

Tutkimuksessamme tarkastellaan opiskelijoille suunnatun intranetin navigaation käytettävyyden kannalta merkittävimpiä tekijöitä. Esitelmä pohjautuu Säilän (2024) pro gradu -tutkielmaan. Tutkimuksen tavoitteena on selvittää, miten opiskelijoille suunnatun intranetin navigaatio tulisi suunnitella, jotta se tukee intranetin käytettävyyttä. Tutkimuksessa tarkasteltiin Vaasan yliopiston Jolla -intranetia. Tavoitteeseen vastataan kolmen tutkimuskysymyksen avulla: 1. mitkä asiat intranet Jollan navigaatiossa tukevat käytettävyyttä, 2. mitkä asiat intranet Jollan navigaatiossa heikentävät käytettävyyttä, 3. miten opiskelijoille suunnatun intranetin navigaatio tulisi suunnitella?

Tutkimus toteutettiin laadullisena tutkimuksena, jossa aineisto (N=9) kerättiin katseenseurannalla tuetun käytettävyydestä ja teemahaastattelun avulla Vaasan yliopiston VME Interaction Design Environment -ympäristössä. Haastatteluanalysoitiin analysoitiin teemoittelemalla, ja teemoja vahvistettiin käytettävyydestä ja katseenseurannan tuloksilla. Katseenseurannan osalta tarkasteltiin lämpökarttoihin, katsepolkuihin sekä tarkkailualueisiin liittyvää dataa.

Tuloksena syntyi neljä teemaa, jotka kuvaavat Jollan navigaation käytettävyyttä tukevia tekijöitä sekä kolme teemaa, jotka kuvaavat käytettävyyttä heikentäviä tekijöitä. Kolmanteen tutkimuskysymykseen vastattiin koostamalla 12 kohtainen ohjelista opiskelijoille suunnatun intranetin navigaation käytettävyyden suunnittelun tueksi. Tulosten perusteella navigaatiota suunniteltaessa tulee huomioida navigaatiopalkkien, hakutoiminnon ja kotisivun harkinnanvarainen suunnittelu, jossa huomioidaan käyttäjän tarpeet. Tutkimus lisää tietoa opiskelijoille suunnattujen intranetien käytettävyydestä sekä opiskelijoille suunnattujen tietojärjestelmien tutkimukseen soveltuvista menetelmistä. Ohjelista voidaan hyödyntää opiskelijoille suunnatun intranetin navigaation suunnittelussa. Tutkimusten tulosten yleistettävyyttä tarkasteltaessa on hyvä huomioida Jollan poikkeavuudet aiemman kirjallisuuden intraneteihin.

Lähteet

- Pouyioutas, P., Poveda, M., Soleas, G., Kalogerou, V., Apraksine, D. & Koroufexis, A. (2004). The Intercollege Student Intranet. IADIS International Conference WWW/Internet 2004, 21–27. https://www.academia.edu/download/48872454/The_Intercollege_Student_Intranet20160915-13524-8aoc5b.pdf
- Presley, A. & Presley, T. (2009). Factors influencing student acceptance and use of academic portals. *Journal of computing in higher education*, 21(3), 167–182. <https://doi.org/10.1007/s12528-009-9022-7>
- Säilä, M. (2024). Opiskelijoille suunnatun intranetin käytettävyys: Erytistarkastelussa navigaatio. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2024042421732>
- Tella, A. (2022). Revitalizing the library through usability features of the university library websites. *Journal of electronic resources librarianship*, 34(1), 1–20. <https://doi.org/10.1080/1941126X.2022.2028425>
- van Schaik, P. & Ling, J. (2003). The effect of link colour on information retrieval in educational intranet use. *Computers in human behavior*, 19(5), 553–564. [https://doi.org/10.1016/S0747-5632\(03\)00004-9](https://doi.org/10.1016/S0747-5632(03)00004-9)

Naapuruussuhteet valtiosopimusten valossa

Miia Santalahti & Marja Kivilehto
Tampereen yliopisto

Suomella on varsin erilaiset suhteet itä- ja länsinaapuriinsa, mikä ilmenee maiden välisistä valtiosopimuksista. Venäjän (aiemmin Neuvostoliiton) kanssa valtiosopimukset solmitaan yleensä kahdenvälisinä ja neuvotteluteitse, kun taas Suomen ja Ruotsin keskinäisiä suhteita säännellään enimmäkseen yhteispohjoismaisissa ja EU-tasoisissa sopimuksissa. Suomen ja Venäjän/NL:n välisiä sopimuksia laadittaessa mukana on monikielisen viestinnän ammattilaisia. Jos sen sijaan Suomen ja Ruotsin välillä solmitaan kahdenvälinen valtiosopimus neuvotteluteitse, laadintaprosessissa ei ole lainkaan monikielisen viestinnän ammattilaisia, vaan neuvottelut käydään ruotiksi tai englanniksi, minkä jälkeen neuvottelijat tuottavat sopimustekstin.

Tutkimuksessamme tarkastelemme, miten erilaiset sopimuskäytännöt heijastuvat valtiosopimusten teksteihin. Tarkastelemme korpustutkimuksen keinoin Suomen ja Venäjän (tai Neuvostoliiton) välisiä sekä Suomen ja Ruotsin välisiä valtiosopimuksia. Aineistona on 224 tekstiparia Suomen ja Venäjän/NL:n välisiä sopimuksia ja 24 paria Suomen ja Ruotsin välisiä sopimuksia. Tarkastelemme teksteistä erityisesti eri sanaluokkien käyttöä, virkepituuksia ja -rakenteita sekä modaalisuutta ja vertaamme havaintojamme valtiosopimusten laadinnasta Suomessa annettuihin ohjeisiin (Valtiosopimusopas, Lainkirjoittajan opas).

Valtiosopimuksen tulisi noudattaa kunkin maan säädöskirjoittamisen sääntöjä ja konventioita ja samaan aikaan olla täysin identtinen toisen osapuolimaan tekstiversion kanssa. Oletuksemme on, että Ruotsin kanssa solmitut sopimukset noudattavat tarkemmin ohjeita kuin Venäjän kanssa solmitut sopimukset, sillä Suomen ja Ruotsin oikeusjärjestelmät ovat keskenään samankaltaisempia kuin Suomen ja Venäjän. Lisäksi Suomen ja Ruotsin välinen sopimusprosessi on suoraviivaisempi. Näin tutkimuksemme tuottaa tietoa myös monikielisen viestinnän ammattilaisten vaikutuksesta sopimusteksteihin.

Lähteet

Lainkirjoittajan opas 2013. Oikeusministeriön julkaisu 37/2013. Oikeusministeriö, lainvalmisteluosasto.
Valtiosopimusopas 2017. Kansainvälisten ja EU-sopimusten valmistelua ja voimaansaattamista koskevat ohjeet. Ulkoasiainministeriön julkaisu.

Vaurastumisen diskurssit – Sijoitusaiheisten verkkotekstien sekä niiden kommentoijien näkemykset vaurastumisesta

Katriina Tikkala
Vaasan yliopisto

Vaurastuminen on terminä mielenkiintoinen, koska se pitää sisällään useita ulottuvuuksia taloudellisesta vauraudesta hyvinvointiin, ja se voidaan ymmärtää sekä yhteiskunnan että yksilön tasolla. Tässä tutkimuksessa tarkastellaan, miten vaurastumisesta puhutaan osana suomalaista sijoituskulttuuria sijoitusaiheisissa verkkoteksteissä ja niiden kommenteissa.

Tutkimuksen aineisto koostuu verkkoteksteistä eli sijoittamiseen liittyvistä journalistisista teksteistä, blogeista ja kommenteista, jotka sisältävät vaurastumiseen liittyvän sanan. Tutkimusmenetelmänä käytetään kriittistä diskurssiteoriaa, jossa hyödynnetään Fairclough'n (1997) kolmetasoista viitekehystä. Tutkimuksen teoria koostuu vaurastumisen näkökulmista ja keinoista osana suomalaista sijoituskulttuuria.

Tutkimuksessa havaitaan kuusi vaurastumisen teemaa, jotka ovat kansantalous, sijoittaminen, henkilökohtaisuus, aloittaminen, taloustaidot ja hyvinvointi. Teemojen perusteella tunnistetaan neljä erilaista diskurssia: kulttuuripoliittinen, talousosaaminen, mahdollisuuslähtöinen ja ongelmalähtöinen diskurssi. Diskurssien kontekstien laajuus vaihtelee, jolloin kulttuuripoliittinen diskurssi on laajin kontekstiltään käsittäen aiheita politiikasta, kulttuurista ja talouden ilmiöistä. Muissa diskursseissa on enemmän yksilökeskeinen lähestymistapa.

Lähteet

Fairclough, N. (1997). Miten media puhuu. Vastapaino.

Kommunikative Beziehungen in dolmetschervermittelter Kundenarbeit: Erfahrungen und Erkenntnisse von Sozialarbeiter*innen in Finnland zu Rapportaufbau und -management

Anu Viljanmaa
Tampereen yliopisto

Der Vortrag stellt ausgewählte Ergebnisse einer explorativen qualitativen Studie vor, die sich mit Erfahrungen finnischer Sozialarbeiter*innen zu dolmetschervermittelter Kundenarbeit befasste. Die Studie beschäftigte sich primär mit der Frage, wie sich die Anwesenheit des/der Dolmetscher*in vor Ort bzw. nur als Stimme am Telefon oder als Ton und Bild mittels Videoverbindung in der Erfahrung der Sozialarbeiter*innen auf ihre Kundenarbeit und Kundenbeziehungen auswirkt.

In diesem Vortrag wird das Augenmerk auf die Bedürfnisse von Sozialarbeiter*innen im Hinblick auf Rapportaufbau und Rapportmanagement im komplexen interaktionellen Gefüge der dolmetschervermittelten Kommunikation, d.h. in der Triade zwischen Sozialarbeiter*in, Kund*in sowie Dolmetscher*in, gelegt. Rapport wird dabei als Harmonie und Reibungslosigkeit der Beziehungen zwischen den jeweils Beteiligten verstanden. Rapportmanagement kann sowohl gelungenes Management als auch Missmanagement von Beziehungen bedeuten und beinhaltet somit alle Verhaltensweisen, die einen Einfluss auf den Rapport haben, unabhängig davon, ob dieser Einfluss positiv, negativ oder neutral ist (Spencer-Oatey 2005, 96).

Die Rolle des Rapports ist in Kundenbegegnungen in allen Bereichen der Sozialarbeit zentral. Frühere Studien zur dolmetschervermittelten Sozialarbeit zeigen jedoch, dass Sozialarbeiter*innen Schwierigkeiten haben können, Familien einzubeziehen und Beziehungen aufzubauen, wenn die Kundenarbeit mit Dolmetscher*innen durchgeführt wird (Kriz & Skivenes 2010; Tipton 2016; Westlake & Jones 2018). Im Vergleich zu Situationen, in denen Sozialarbeiter*innen und Klient*innen direkt miteinander kommunizieren können, wird den Sozialarbeiter*innen unter Umständen mehr interaktionelle und bewusste rapportaufbauende Arbeit abverlangt, um eine Verbindung zum Kunden herzustellen, wenn die Kommunikation mittels Dolmetscher*in erfolgt. Auch die Qualität der Beziehung zwischen Sozialarbeiter*in und Dolmetscher*in kann den Rapport und die Interaktionsergebnisse der Kundenarbeit beeinflussen.

Der Vortrag erörtert die kommunikativen Beziehungen zwischen Sozialarbeiter*in, Klient*in und Dolmetscher*in aus der Perspektive von Rapportmanagement. Welche Herausforderungen verbinden Sozialarbeiter*innen mit Rapportaufbau und -management in dolmetschervermittelter Sozialarbeit und wie gehen sie damit um? Gibt es Unterschiede in ihren Wahrnehmungen und Erfahrungen hinsichtlich des Vor-Ort-Dolmetschens im Vergleich zum Ferndolmetschen? Das Forschungsmaterial der Studie besteht aus 13 qualitativen Themeninterviews, die 2023 mit Sozialarbeiter*innen in Finnland durchgeführt wurden. In den Interviews schilderten die Sozialarbeiter*innen vielseitig und detailliert ihre Erfahrungen zur Arbeit mit Dolmetscher*innen. Eine thematische Inhaltsanalyse der transkribierten Interviews wurde in atlas.ti ausgeführt, wobei der Fokus in dieser Studie spezifisch auf Elementen lag, die sich auf Rapportaufbau oder -management bezogen.

Literaturverzeichnis

- Kriz, K. & Skivenes M. (2010). Lost in translation: How child welfare workers in Norway and England experience language difficulties when working with minority ethnic families, *British Journal of Social Work*, 40, 1353–1367.
- Spencer-Oatey, H. (2005). (Im)Politeness, Face and Perceptions of Rapport: Unpackaging Their Bases and Interrelationships. *Journal of politeness research: language, behaviour, culture* 1(1), 95–119.
- Tipton, R. (2016). Perceptions of the 'occupational other': Interpreters, social workers and interculturalists, *British Journal of Social Work*, 46, 463–479.
- Westlake, D. & Jones, R. K. (2018). Breaking down language barriers: A practice-near study of social work using interpreters, *British Journal of Social Work* 48, 1388–1408.

Critical perspectives towards conversational technologies: development of a chatbot questioning the relation to intelligent technologies

Laura Zander & Jerry Jacques
UCLouvain

The advent of chatbots has transformed user-technology relationships, supporting a communicative paradigm strongly based on vocal or textual interaction. This has been redefining established practices such as news reception and verification, information searching, or house automation. This recently popularized mode of interaction with technology based on natural language has raised concerns regarding the potential for bias to be introduced through conversations perceived as human-like (Abercrombie et al., 2023). Additionally, these conversational technologies being called “intelligent” generate inaccurate representations (Andler, 2023), while mirroring users’ behaviors to enhance engagement. There is also a risk of perpetuating existing inequalities (Davis, 2023) due to the possibility of individuals being more inclined to accept representations reproduced by a chatbot, or to be less discerning about the sources from which information is derived. It is hypothesized that conversational interactions may foster emotional engagement with chatbots (Gkinko & Elbanna, 2021), thereby reducing critical barriers.

In this context, it therefore seems essential to develop users’ critical thinking skills regarding chatbots to address these various challenges. The field of media education and media literacy appears particularly relevant to foster these critical perspectives as it seeks to cultivate critical, social, creative, and autonomous user engagement with media (Fastrez, 2010).

Our research focus on identifying media education skills necessary for a critical approach to chatbots. By considering media primarily as a human activity and practice (Anderson & Meyer, 1988), we focus on how chatbots can simulate conversation and the role these interactions can play within users’ media practices. These conversations may contribute to blur the line between the material environment with which individuals are interacting, and the social distribution of cognition with other individuals, as chatbots embody both these aspects (Hutchins, 1997).

By using an iterative design-based research approach, we are conceiving a chatbot focusing on the three types of skills required to foster a critical user engagement: informational, social and technical dimensions (Fastrez, 2010). We propose the development of a fourth dimension, related to the capacity for reflection regarding interactions with a given medium and its instrumental use. This dimension is further enriched by the intellectual partnership enabled by these technological objects (Salomon et al., 1991; Lévy, 1995). This chatbot will be made available for use in classrooms, with the support of teachers as facilitators in the critical approach to the chatbot, but also in a stand-alone version accessible online. It will focus on the reliability of the information shared by the tool, as of its capacity to enhance self-reflection on the discourse vehiculated by the chatbot and the effects it has on users.

References

- Abercrombie, G., Curry, A., Dinkar, T., Rieser, V., & Talat, Z. (2023). Mirages. On Anthropomorphism in Dialogue Systems. *Proceedings of the 2023 Conference on Empirical Methods in Natural Language Processing*, 4776-4790. <https://doi.org/10.18653/v1/2023.emnlp-main.290>
- Anderson, J. A., & Meyer, T. P. (1988). *Mediated communication : A social action perspective*. Sage Publications.
- Andler, D. (2023). *Intelligence artificielle, intelligence humaine : La double énigme*. Éditions Gallimard.
- Davis, J. L. (2023). 'Affordances' for Machine Learning. *2023 ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency*, 324-332. <https://doi.org/10.1145/3593013.3594000>
- Fastrez, P. (2010). Quelles compétences le concept de littératie médiatique englobe-t-il ? Une proposition de définition matricielle. *Recherches en Communication*, 33. <https://doi.org/10.14428/rec.v33i33.51793>
- Gkinko, L., & Elbanna, A. (2022). Hope, tolerance and empathy: Employees' emotions when using an AI-enabled chatbot in a digitalised workplace. *Information Technology & People*, 35(6), 1714-1743. <https://doi.org/10.1108/ITP-04-2021-0328>
- Hutchins, E. (2006). *The Distributed Cognition: Perspective on Human Interaction*. In S. C. Levinson & N. J. Enfield (Éds.), *Roots of Human Sociality*. Berg.
- Lévy, P. (1995). *Qu'est-ce que le virtuel? La Découverte/Poche*.
- Salomon, G., Perkins, D. N., & Globerson, T. (1991). Partners in Cognition: Extending Human Intelligence with Intelligent Technologies. *Educational Researcher*, 20(3), 2. <https://doi.org/10.2307/1177234>

VAKKI

WORKSHOP

Relations in Rhetoric and
Rhetorical Studies

Relations in Rhetoric and Rhetorical Studies

Organizers: Tommy Bruhn^a, Maria Eronen-Valli^b & Lisa Villadsen^a

^a University of Copenhagen

^b University of Vaasa

This workshop focuses on relations in rhetoric and rhetorical studies. The workshop is open to empirical, critical, theoretical, and meta-theoretical approaches. The workshop aims at contributing to wider Nordic networking and cooperation with scholars interested in rhetoric.

Relations in rhetoric can be approached from many perspectives. Firstly, rhetors, be they media personalities, professionals, politicians, organizations, or just people communicating in their everyday lives, need to form a relationship with their audience. The communicative tools in constructing relationships vary in accordance with rhetorical motives, the nature of communication (such as self-expressive or professional) and media. The audience may be a large, scattered, and heterogeneous group (such as in news journalism) or a more limited group (such as people of particular age group, gender, taste, profession, political alignment etc.) which places different demands on relationality.

Secondly, rhetorical practices, such as official apologies (Villadsen & Edwards eds., 2021), or positionings of rhetorical voices (Frandsen & Johansen, 2010; Bruhn, 2018; 2022; Raupp, 2019), are ways of managing social relationships in often challenging social situations, and serve wider societal purposes of normative negotiation (epideictic rhetoric).

Thirdly, rhetorical means or rhetorical tools used in any rhetorical texts are based on associations (or dissociations) of meanings. This may mean relationships between things in argumentation (Perelman & Olbrechts-Tyteca, 1992 [1958]), societal and value-laden meanings of terms (McGee, 1980; Farjam et al., 2024), interdiscursive relations in texts (Eronen-Valli, 2024), multimodal text-image relationships (Anderson, 2017), or textual agency (Leff & Utley, 2004), to name but a few.

Fourthly, rhetorical scholarship is often multidisciplinary and utilizes theoretical concepts stemming from fields such as linguistics and discourse studies (e.g. Hopper, 2007; Lehti & Eronen-Valli, 2018), media studies (e.g. Pfister, 2014), or technical communication and human-computer interaction (e.g. Brock, 2019). Such interdisciplinary relations can be mutually beneficial, but often require careful considerations of both practical and theoretical compatibility.

References

- Anderson, A. (2017). Exploring the multimodal gutter: What dissociation can teach us about multimodality. *Enculturation* 25. Available at: https://www.enculturation.net/exploring_the_multimodal_gutter (accessed 5 Nov 2024).
- Brock, K. (2019). *Rhetorical Code Studies: Discovering Arguments in and around Code*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Bruhn, T. (2018). *Delade meningar. Retorisk flertydighet och den pluralistiska publiken i politiska förnyelseprocesser*. Ödåkra, Retorikförlaget.

- Bruhn, T. (2022). Orchestrating Difference: The Address of Composite Audiences as Pluralist Rhetoric. *Philosophy & Rhetoric* 55(2),177–201. <https://doi.org/10.5325/philtrhet.55.2.0177>
- Eronen-Valli, M. (2024). Interdiscursive resistance by Ukrainian companies: Wartime fundraising on Kickstarter as commercial and societal rhetoric. *Discourse & Communication* 0(0). <https://doi.org/10.1177/17504813241293072>
- Farjam, M., Bruhn, T., Gustafsson, N. & Segesten, A.D. (2024). The uses of the term polarisation in Swedish newspapers, 2010–2021. *Nordicom Review* 45(1), 1–34. <https://doi.org/10.2478/nor-2024-0002>
- Frandsen, F. & Johansen, W. (2010). Crisis communication, complexity, and the cartoon affair: A case study. In T. W. Coombs, & S. J. Holladay (Eds.). *The Handbook of Crisis Communication* (pp. 425–448). Chichester, UK: Wiley-Blackwell.
- Hopper, P.J. (2007). Linguistics and micro-rhetoric: A twenty-first century encounter. *Journal of English Linguistics* 35(3), 236–252. <https://doi.org/10.1177/0075424207305307>
- Leff, M.C., & Utley, E.A. (2004). Instrumental and Constitutive Rhetoric in Martin Luther King Jr.'s "Letter from Birmingham Jail". *Rhetoric & Public Affairs* 7(1), 37–51. <https://dx.doi.org/10.1353/rap.2004.0026>
- Lehti, L. & Eronen-Valli, M. (2018). Diskurssintutkimuksen menetelmiä digitaalisen retoriikan tutkimuksessa. *AFinLA-E: Soveltavan kielitieteen tutkimuksia* (11), 156–176. <https://doi.org/10.30660/afinla.69104>
- McGee, M.C. (1980). The ideograph: a link between rhetoric and ideology. *The Quarterly Journal of Speech* 66 (1), 1–16. <https://doi.org/10.1080/00335638009383499>
- Perelman, C. & Olbrechts-Tyteca, L. (1992 [1958]). *Traité de l'argumentation. La nouvelle rhétorique*. Brysseli: Editions de l'université de Bruxelles.
- Pfister, D.M. (2014). *Networked Media, Networked Rhetorics. Attention and Deliberation in the Early Blogosphere*. University Park: The Pennsylvania State University Press.
- Raupp, J. (2019) Crisis communication in the rhetorical arena. *Public Relations Review* 45(4),101768. <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2019.04.002>
- Villadsen, L.S. & Edwards, J.A. (Eds.) (2021). *The Rhetoric of Official Apologies: Critical Essays*. Lanham: Lexington Books.

Rhetorical Companionship

Kristian Bjørkdahl
University of Oslo

In recent years, the concept of “rhetorical citizenship” has become a banner behind which contemporary rhetoricians gather. They meet here mostly to talk about how their discipline contributes to citizens’ active participation in democracy. Rhetorical citizenship is about enabling citizens, they say, and about empowering them to act as citizens; it is about nurturing citizens’ political agency, and, thus, ultimately, about connecting people to power (see Kock and Villadsen 2012; Johansen 2019).

With this term and attending attempts to elaborate its meaning, rhetoricians have managed to highlight a previously neglected aspect of citizenship. This is clearly an important accomplishment. I want to suggest, however, that this concept suggests too hard a hard line between private and public, isolating rhetoric within the latter. But if democracy, as John Dewey famously said, is “a way of life,” we cannot assume such hard lines. Rather, in a truly democratic society, democratic habits are engrained in us – they are with us in private as well as in public because they constitute us; those habits are who we are.

The basic question in this presentation, therefore, is this: What is “rhetoric” – and what can it be – in our private lives? Revisiting Carl and Duck’s “How to Do Things with Relationships” (2004), I develop a notion of “rhetorical companionship,” as a private equivalent and elaboration of the concept of rhetorical citizenship. I try, first, to sort out what contribution the rhetorical discipline can make to interpersonal relations, and then, to say something about how private habits of rhetorical democracy might connect to their public equivalent.

References

- Carl, Walter J., and Steve Duck. 2004. “How to Do Things With Relationships ... and How Relationships Do Things With Us.” *Annals of the International Communication Association* 28 (1): 1–35. doi:10.1080/23808985.2004.11679031.
- Johansen, Anders. 2019. *Komme til orde: Politisk kommunikasjon 1814-1913*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Kock, Christian, and Lisa S. Villadsen. Eds. 2012. *Rhetorical Citizenship and Public Deliberation*. University Park: Penn State University Press.

“What do you mean by ‘we’?” – approaching rhetorical situations as relational and temporal

Tommy Bruhn
University of Copenhagen

In rhetoric, situation is generally theorized as a spatial metaphor designed to capture either the root causes of rhetorical utterances, their pragmatic function, or how speech constructs social reality. Throughout the 20th century, rhetorical theorist typically approached the rhetorical situation as firmly rooted in human perspectives, identity and subjectivity. Following the affective and material turns, several scholars have increasingly studied non-human constituents of communicative situations, and consequently, of rhetorical utterances. However, in a pluralistic society, we should expect that the differences among people and relationships between them have important implications for the public consequences of rhetorical utterances. Intergroup relationships can in and of themselves be exigencies for rhetorical action, or important constituent forces in common affects, as current discussions about political polarization attest to. I argue that including internal community relationships and their histories and futures as constituent elements can expand our understanding of rhetorical situations – in the sense of motives for utterances and socially constructed reality. In extension, relationships have great explanatory potential for human behaviour, including speech and its role in social and political processes.

In this presentation, I set forth from the idea that the utterance initiates a meeting of minds that relates to a community history. In so far, all communication, and a key dimension of rhetoric, is to manage interhuman relationships – for example, inducing agreement or cooperation between subjects. In contrast to researching us-them constructions, or calls for alliances as appeals to common ground, I argue that the management of roles and relationships with relevantly diverse subjects within a community are important to understand the development of situations. I will expand on how the generally spatial understanding of rhetorical situations can be temporalized, through how rhetoric implies a diverse set of subject positions on trajectories – trajectories in which rhetorical action intervenes. I show how the way that rhetoric charts their relationships hierarchically and qualitatively opens new possibilities for criticism, as well as for understanding the actual outcomes and efficacies of rhetorical action. For strategic communication, this offers perspectives on how to expand the understanding of stakeholder communication. I illustrate my points with a variety of examples from public and political rhetoric to underscore the relevance of a relational perspective across numerous artifacts. I will argue that situation can be a fruitful bridging concept between social agents individually and collectively, materiality, community and specific rhetorical action.

Non-transparent flattery: Rhetorical criticism of ethos in working-life email scams

Maria Eronen-Valli
University of Vaasa

All scholars are targets of junk emails. These scam messages appear as cold emails and they may invite academic people to give a talk in a conference with remarkable charges, submit an article to a predator publication, or apply for a job offered by a non-legitimate organization. They often start with words of flattery, persuading the audience to quickly respond and reveal personal information, but do not respect the respondent's perspective as critical audience. In general, the rhetorical issue with digital texts is that rhetoric is often 'messy', and the audience must evaluate rhetors' trustworthiness based on limited cues because their contexts remain non-transparent (Grabill & Pigg, 2012). This is an issue of ethos. According to Aristotle, ethos is the means of persuasion based on character through which rhetors construct their credibility (i.e. trustworthiness) in front of the audience (Aristotle, *Rhetoric* I.ii.1356a: 3–4).

This study focuses on cold emails' rhetoric and explores the ethos of working-life email scams. By analyzing ten working-life email scams (automatically transferred to the junk box), this study develops a three-dimensional methodological model to examine ethos in digital contexts. The first ethos level is descriptive and involves rhetor's self-evaluation. On the second level, the performative character construction encompasses ways of positioning oneself in relation to the audience and other agents in situ to create a certain image of oneself as a rhetorical agent. (Eronen-Valli, 2015; also, Visakko, 2015) Third, from a more network-centric perspective, ethos lies neither in a person nor in a community but rather is circulated throughout and among the speaker, audience, scene (communication situation) and polis, as Kristie S. Fleckenstein (2005; 2007) states. This perspective comes close to the idea of reputation as a (mediated) narrative, that is, a constant construction of an agent's reputation where also other agents play their role (e.g. Laaksonen, 2017). Looking at ethos from this perspective, it is an attribution to rather than property of the rhetor (Miller, 2007). Considering ethos as attribution, this study utilizes lateral reading, that is, leaving a site (or any digital text) "to see what other digital sources say about it" (Stanford History Education Group, 2023). I call this an attribution analysis and consider it important to intertwine it with critical reading, i.e. also discussing the sources' legitimacy (Baer, Andrea & Kipnis, Daniel G., 2023).

In sum, the first level involving the ways rhetors explicitly evaluate themselves is self-referential, while the other two levels are relational. While rhetorical performance is a way of positioning oneself in relation to a) the audience and b) other agents, attribution's relationality is based on what other sources say about the rhetor.

References

Aristotle (1991). *On Rhetoric. The Theory of Civic Discourse*. Translated by George A. Kennedy. New York: Oxford University Press.

- Baer, A. & Kipnis, D.G. (2023). Diving Below the Surface: A Layered Approach to Teaching Online Source Evaluation through Lateral and Critical Reading. In: Hannah G. Rempel & Rachel Hamelers (eds.). *Teaching Critical Reading Skills: Strategies for Academic Librarians (Vol 1)*: 275–289. Chicago, IL: ALA Press.
- Eronen-Valli, M. (2015). Rhetoric of Self-Expressions in Online Celebrity Gossip. Vaasa: University of Vaasa.
- Fleckenstein, K. S. (2005). Cybernetics, ethos, and ethics: the plight of the bread-and-butter-fly. *JAC: A Journal of Rhetoric, Culture, & Politics* 25: 2, 323–346.
- Fleckenstein, K. S. (2007). Who's writing? Aristotelian ethos and the author position in digital poetics. *Kairos: Rhetoric, Technology, Pedagogy [electronic journal]* 11: 3 (May 2007). Available at: <http://kairos.technorhetoric.net/11.3/topoi/fleckenstein/index.html> (Cited on 19 Nov 2024).
- Grabill, J. & Pigg, S. (2012). Messy rhetoric: identity performance as rhetorical agency in online public forums. *Rhetoric Society Quarterly* 42: 2, 99–119. <https://doi.org/10.1080/02773945.2012.660369>
- Laaksonen, S-M. (2017). *Hybrid Narratives. Organizational Reputation in the Hybrid Media System*. Helsinki: University of Helsinki.
- Miller, C. R. (2007). What can automation tell us about agency? *Rhetoric Society Quarterly* 37: 2, 137–157. <https://doi.org/10.1080/02773940601021197>
- Stanford History Education Group (2023). *Teaching Lateral Reading*. Available at: <https://cor.stanford.edu/curriculum/collections/teaching-lateral-reading/> (Cited on 6 Sep 2023).
- Visakko, T. (2015). *Self-Promotion as Semiotic Behavior. The Mediation of Personhood in Light of Finnish Online Dating Advertisements*. Helsinki: University of Helsinki.

Communication Technology and Rhetoric of Decay

Tommi Kakko
University of Eastern Finland

The Oxford Word of the Year is “brain rot”: the “supposed deterioration of a person’s mental or intellectual state, especially viewed as a result of overconsumption of material (now particularly online content) considered to be trivial or unchallenging.” The definition also includes things that are likely to lead to “brain rot”. A parallel metaphor that describes the decay of various online platforms has recently been coined by writer Cory Doctorow: “enshittification”. Enshittification is the decay of the usability and functionality of online platforms where online communication takes place. Typically, the reason for the decay is the pursuit of engagement at the expense of the quality of the platform. In my paper, I want to examine these two metaphors that capture the way online communication is getting worse for users of online platforms.

My perspective on these discussions is informed by Neil Postman's book *Amusing Ourselves to Death* (1985), Nicholas Carr's book *The Shallows: What the Internet Is Doing to Our Brains* (2010) and Allison J. Pugh's book *The Last Human Job: The Work of Connecting in a Disconnected World* (2024). I will also briefly touch upon neuroscientist Molly Crockett's research and tech guru Jaron Lanier's comments on social media.

From the perspective of rhetoric, online communication seems to be getting more difficult, at least if the rhetoric of decay used to criticize it is to be believed. At the same time, brain rot content is seen as a harmless pastime. There is a long tradition, starting with Postman, that laments the loss of propositional content in public and political discussion. Today, online platforms – however enshittified – wield immense power in voting behavior and politics. How should rhetorical studies relate to these lamentations what is to be done about it?

References

- Carr, Nicholas. *The Shallows: What the Internet Is Doing to Our Brains*. W.W. Norton and Company, 2010.
Kakko, Tommi. "Someraivon anatomiaa: haastattelussa Molly Crockett". *niin & näin*, 4/18.
Lanier, Jaron. *Ten Arguments for Deleting Your Social Media Accounts Right Now*. Henry Holt & Co., 2018.
"Oxford Word of the Year"

Listening to science - How research information is popularized in Finnish science podcasts?

Merja Koskela & Niina Nissilä
University of Vaasa

Technological development and digitalization have significantly changed the form and role of expert communication in people's everyday lives. Podcasts have recently become a significant form of sharing expert knowledge to those who consume this form of media. They can be defined as audio or video recordings transmitted online, which can be accessed on any device.

Science is a common topic of podcasts, and it competes for listeners along with those covering other subject areas. In this presentation, we examine which patterns of popularization strategies (e.g. Laaksovirta 1986, Koskela 2002) are used in Finnish science podcasts to make research information more accessible to the public. Since podcasts are primarily made for listening, many traditional methods of popularizing science such as visualization and text layout are not suitable for this media form (see e.g. Välvirronen 2016: 147). For this reason, it is interesting to find out how the demand for popularization is answered through content and rhetorical choices when an audio-format channel is used (see e.g. Huwiler 2005).

The material of the study was extracted from Finnish science podcasts. The selection criteria are that there are researchers among the authors of the podcast and that the content is related to scientific/academic research. As a method, we use qualitative text analysis, where we utilize the concepts of rhetoric and discourse analysis. We apply a data-based approach to the analysis of popularization strategies in podcasts.

The starting point of the analysis is the content choices and the ways of presentation. At this point, we will not look at the specifics of using audio techniques for popularization.

In previous research, podcasts have been examined, among other things, from a pedagogic perspective (see e.g. Zhang et al. 2022) and from the perspective of rhetoric (e.g. Liu & Jiang 2024). However, the methods of popularization used in Finnish science podcasts have not been studied more widely. This presentation thus fills a gap in previous podcast research.

References

- Huwiler, E. (2005). Storytelling by sound: a theoretical frame for radio drama analysis. *Radio Journal: International Studies in Broadcast & Audio Media*, 3(1), 45–59.
- Koskela, M. (2002). Ways of Representing Specialized Knowledge in Finnish and Swedish Science Journalism. *Lsp & Professional Communication*, (2)1, 27–40.
- Laaksovirta, T. (1986). Tieteellisen tiedon välittyminen yhteiskuntaan. Tampereen yliopisto. *Acta Universitatis Tamperensis ser A* 210.
- Liu, L., & Jiang, F. K. (2024). Podcasting science: Rhetorical moves and interactional metadiscourse in the Nature Podcast. *Journal of English for Academic Purposes*, 71, 101419.
- Välvirronen, E. (2016). *Julkisen tiede. Vastapaino*.
- Zhang, E., Trad, N., Corty, R., Zohrob, D., Trivedi, S., & Rodman, A. (2022). How podcasts teach: A comprehensive analysis of the didactic methods of the top hundred medical podcasts. *Medical teacher*, 44(10), 1146-1150.

Relations in Rhetoric and Rhetorical Studies

Lisa Villadsen
University of Copenhagen

Citizenship can be characterized in many ways, e.g., in terms of status, rights, or identity. But it can also be analysed as a discursive practice. In this talk I argue for the relevance of a rhetorical approach to the study of citizenship.

The concept of rhetorical citizenship offers an umbrella term for the study of modalities of public engagement – how we discursively ‘do’ society. Centering rhetoric in our understanding of some civic dynamics allows us to study the discursive crafting and enactment of citizenship: How does public discourse contribute to the shaping of civic norms and how do members of a society enact and challenge these ideas about what democratic citizenship entails?

As a conceptual frame for the study of discourse in the civic realm rhetorical citizenship allows different strands of scholarship to come into contact, including studies in public argumentation and deliberation on the one hand and studies in rhetorical agency on the other. With an interest both in elite and vernacular public discourse, it invites study of multiple modalities – from politicians’ speeches over newspapers’ online debate fora to public dialogue events and further into social media exchanges. In other words, the concept brings together the study of civic discourse from an active or participatory angle, i.e., citizens’ own discursive manifestations, and the study of the discourse to which citizens are recipients. The former is concerned with citizens’ access to and modes of participation in civic discourse: Which voices are being heard and how do they engage the public sphere? The latter with what is sometimes called top-down public discourse, e.g., politicians’ discourse: Does it help us critically assess their policy and thus determine our own stance? In this regard, knowledge of argumentation is key for critical evaluation. Rhetorical citizenship ultimately asks how suited particular public utterances are to contributing to constructive civic interaction.

VAKKI

WORKSHOP

The Age of Synthetic
Communication

The Age of Synthetic Communication

Organizer: SYNTHETICA

In today's data-driven digital landscape, online spaces have become fertile ground for a variety of persuasive and influencing activities. From AI-generated content that amplifies political discourse and engages voters (Bilton, 2024) to virtual influencers encouraging parasocial relationships while promoting products (Stein et al., 2022), the distinction between synthetic and authentic communication is increasingly blurred (Feher & Katona, 2021).

This workshop aims to explore the intersections of human and other-than-human generated content and engagement within digital environments. The context for these explorations can be anything from organizational communication to hobbyist media practices. We invite contributions that examine how emerging technologies, particularly artificial intelligence and large language models (LLMs), are reshaping the dynamics of influencing and engaging across various digital platforms.

References

- Bilton, N. (2024). Dizzying Deepfakes and Personalized Propaganda: Welcome to the AI Election. *Vanity Fair*.
- Feher, K., & Katona, A. I. (2021). Fifteen shadows of socio-cultural AI: A systematic review and future perspectives. *Futures*, 132, 102817.
- Stein, J. P., Breves, P. L., & Anders, N. (2022). Parasocial Interactions with Real and Virtual Influencers: The Role of Perceived Similarity and Human-Likeness. *New Media & Society*.

Diversifying chatbots: Lessons from character.ai’s “fanbots” about the networked nature of chatbots

Kristine Ask^a & Tanja Sihvonen^b

^a NTNU

^b University of Vaasa

Chatbots are being integrated into a multitude of settings and services, ranging from representing historical figures in museums to customer service assistants in web shops. To address this myriad of chatbots, we need a diversified and differentiated perspectives that is based on the context in which the chatbot is placed, the type of use the bot affords and how it relates to other technologies and practices. The goal is to avoid a technical focus that conflates chatbots with widely different purposes and meanings, simply because they appear similar (a small starting prompt and a text field for the user to fill in).

Trofymenko et. Al (2021) argues that chatbots can be classified according to 7 criteria: purpose, location, type of interface, the number of users, form of access, functionality and algorithm. While a fruitful beginning, it does not include important aspects related to the context of use and the meaning of use, which are defining for how we understand and, ultimately, use any given technology (Oudshoorn & Pinch, 2003).

Many different conceptualizations of chatbots already exist, including deathbots (Hollanek & Nowaczyk-Basińska) that simulate people who have passed away, and histobots (Harder, 2024) that represent important historical figures. Naming and distinguishing distinct chatbots is necessary for sensemaking based on context and intended use. Adding to this work, we present an analysis of “fanbots”; chatbots made by fans for roleplay purposes as remediation of existing fictional characters and universes, arguing we need to pay attention not just to how the bot itself is configured, but also the networked context it placed.

Using fanbots as an example, the paper show that these chatbots gain meaning (and popularity) not because of brilliant or unique chatbot design, but rather because they are situated in a network of fannish artefacts (e.g. fanfiction, fanart, cosplay, TikTok edits). This includes using fanart as profile pictures for bots, bots being promoted on TikTok to reach new audiences of fans, as well as fanfiction and fan made sketches being used as inspiration for starting prompts. It is through these networks of other technologies, artistic expressions and communities the fanbots are made meaningful.

Drawing on ethnography on character.ai, this paper uses the fandom of the video game Call of Duty (Infinity Ward, 2022) as its starting point. The game gained an unexpected following of women and queer fans after the 2022 release of the game (Ask & Sihvonen 2024). The fandom started on TikTok but quickly spilled over to the chatbot platform character.ai that lets users configure their own bots by filling in a simple profile form. Drawing on both Science and Technology Studies (STS) and game studies, the papers main contribution is diversifying our perspective on chatbots as a technology and its meanings.

References

- Trofymenko, O., Prokop, Y., Loginova, N., & Zadereyko, A. (2021). Taxonomy of Chatbots. In International Scientific and Practical Conference «Intellectual Systems and Information Technologies»(ISIT2021) (pp. 13-19).
- Harder, Lina Ruth (2024, 15. nov.) Guest Lecture for AI Media Research Network. Online. AI Media Research Network, Department of Art and Media Studies, Norwegian University of Science and Technology
- Hollanek, T., & Nowaczyk-Basińska, K. (2024). Griefbots, Deadbots, Postmortem Avatars: on Responsible Applications of Generative AI in the Digital Afterlife Industry. *Philosophy & Technology*, 37(2), 1-22.
- Ask, K., & Sihvonen, T. (2023). Horny for Ghost: The Sexualized Remediation of Call of Duty: Modern Warfare II on TikTok. *Games and Culture*, 15554120241288608.
- Oudshoorn, N., & Pinch, T. J. (2003). *How users matter: The co-construction of users and technology*. The MIT Press.

Experiments in AI-enhanced electoral battles: The Case of Finlandized Chatbots

Nuppu Pelevina, Tanja Sihvonen, Rebekah Rousi & Tomi Laapotti
Vaasan yliopisto

When political discourse gets increasingly polarized and fragmented, meaningful debate often takes a back seat to sensationalism. This is further reinforced by our algorithmic echo chambers of everyday digital media consumption. Considering the potential of generative artificial intelligence (GenAI) to create human clones (Seymour, Riemer & Kay, 2018), it is not surprising that chatbots have been implemented in the domain of politics. In the current political climate, competing political forces are likely to harness these AI-driven bots to spread biased information, amplify polarization, and even distort memories (Makhortykh et al., 2024). As large language models (LLMs) lack “political memory” and cannot accurately process historical nuances, they risk delivering erroneous or distorted historical “facts,” due to their tendency to generate inauthentic and untrue narratives. The effects of this ‘GenAI-memory disorder’ are twofold: 1) Unsuspecting citizens may interact with the chatbots for up-to-date knowledge, yet receive invalid or inaccurate information, while 2) Others may use the misleading or biased information gathered from chatbot interactions as evidence in their political activity. We draw on research concerning political memory, rhetoric and discourse, and present preliminary results of a chatbot experiment undertaken during the Presidential Elections in Finland in early 2024. The election took place at an historically crucial moment, as Finland, traditionally an advocate of neutrality and peacefulness, had become a vocal supporter of Ukraine and a new member state of NATO. These recent transitions were discursively approached through juxtaposing them to the path from the “Finlandization” of the 1970s via gradual Westernization in the 21st century. As part of our experiment, our multidisciplinary research team developed LLM-driven chatbots for all presidential candidates. Chatbots were trained with authentic content produced by the candidates and information about their ideological stances and users were then afforded the chance to freely engage with them. Our experiment revealed several repeating patterns and themes within the communication styles and information delivered by the chatbots, as well as in the human-generated input. Regarding memory, the human-chatbot discussions related to foreign and security politics were especially interesting. Our study showed that while rhetorically typical and believable of real political speech, bots reorganized prevailing discourses, thus distorting collective memory. In real life, the Russian full-scale invasion changed Finland’s political positioning drastically, but our AI-driven bots continued to highlight constructive dialogue with Russia, thus earning our moniker Finlandized Bots. Thus, training AI for political (propaganda) purposes requires familiarity to the prevailing discourses (in a Foucauldian sense) and attunement to the nuances of the societal context.

References

- Arter, D. (2022). From Finlandisation and post-Finlandisation to the end of Finlandisation? Finland’s road to a NATO application. *European Security*, 32(2), 171–189. Fairclough, N. (2013). *Critical discourse analysis: The critical study of language*. Routledge.
- Kansteiner, W (2022) Digital Doping for Historians: Can History, Memory, and Historical Theory Be Rendered Artificially Intelligent? *History and Theory*, 61(4), 119–133. doi:10.1111/hith.12282.

- Makhortykh, M., Sydorova, M., Baghumyan, A., Vziatysheva, V., & Kuznetsova, E. (2024). Stochastic lies: How LLM-powered chatbots deal with Russian disinformation about the war in Ukraine. *Harvard Kennedy School (HKS) Misinformation Review*, 5(4).
- Seymour, M., Riemer, K., & Kay, J. (2018). Actors, avatars and agents: Potentials and implications of natural face technology for the creation of realistic visual presence. *Journal of the association for Information Systems*, 19(10), 4

”Tai ainakaan minä en ymmärrä sitä algoritmin rakkauden kieltä” - Yleisö ihmisten ja algoritmien kimeerinä

Hanna Reinikainen & Tuukka Lehtiniemi
Helsingin yliopisto

Digitaalisten alustojen suosittelualgoritmit järjestävät, välittävät ja kohdentavat alustoille tuotettuja sisältöjä ja edesauttavat näin sisältöjen näkyvyyttä. Kun alustojen käyttäjät puolestaan antavat algoritmeille edelleen syötteitä viettämällä sisältöjen parissa aikaa ja reagoimalla niihin, muodostuu sisältöjen kuluttamisen ja niiden näkyvyyden välille perustavanlaatuisia takaisinkytkentöjä.

Nämä järjestelyt muokkaavat erityisesti sosiaalisen median alustoista riippuvaisten luovien kulttuurityöläisten ja ammattimaisten sisällöntuottajien työtä ja toimeentuloa. Tämän vuoksi sosiaalisen median alustoille sisältöä tuottavat ammattilaiset muovaavat usein toimintaansa ja sisältöjään tavoilla, joita he uskovat alustojen algoritmisten järjestelmien suosivan ja palkitsevan (Bishop, 2019, 2020; Savolainen, 2022). He saattavat esimerkiksi tuottaa tietynlaisia kuvia, tietynmittaista sisältöä tai ilmaista itseään tavoilla, joiden he olettavat lisäävän sisältöjen näkyvyyttä. Tällaista toimintaa voidaan lähestyä esimerkiksi algoritmien miellyttämisen käsitteen avulla (Haapoja ym., 2024).

Tässä tutkimuksessa yritämme ymmärtää, kuinka luovat kulttuurityöläiset kokevat digitaalisten alustojen algoritmiset järjestelmät ja niiden kanssa työskentelyn. Perustamme työmme kahdelle, aiemmassa kirjallisuudessa käydylle keskustelulle: yhtäältä sisällöntuottajien ymmärrykselle siitä, millainen toiminta digitaalisilla alustoilla edistää sisältöjen menestystä (esim. Cotter, 2019; Savolainen, 2022); toisaalta tunteille algoritmisen tiedon tuottamisen lähtökohtana (esim. Ruckenstein, 2023). Tutkimuksessamme on haastateltu ammattimaisia sosiaalisen median vaikuttajia sekä musiikintekijöitä (N=21), jotka työskentelevät säännöllisesti digitaalisten alustojen parissa.

Analyttinen lähtökohtamme ovat haastateltavien emotionaaliset kokemukset. Tätä kautta jäljitämme, miten osallistujat paikallistavat toimijuuden, syyllisyyden, vastuun, menestyksen, turhautumisen ja stressin lähteet vaihtoehtoisesti joko sosiaalisen median käyttäjille, algoritmeille tai digitaalisille alustoille. Alustava havaintomme on, että nämä attribuutiot eivät noudata yksinkertaisia erotteluja teknologian ja ihmisten välillä, kuten voimakkaan vaikutuksen antamista algoritmeille tai autonomisen toimijuuden antamista ihmisille (vrt. Siles et al., 2024). Sisällöntuotannon kysyntäpuoli ei näin ole vain ihmisyleisöjen ja algoritmisten teknologioiden kokonaisuus (vrt. Seaver, 2019), vaan niiden ”kimeerinen fuusio” (Haraway, 1985), joka esiintyy samanaikaisesti portinvartijana, välityskanavana ja loppukuluttajana.

Lähteet

- Bishop, S. (2019). Managing visibility on YouTube through algorithmic gossip. *New Media & Society*, 21(11–12), 2589–2606.
Bishop, S. (2020). Algorithmic experts: Selling algorithmic lore on YouTube. *Social Media and Society*, 6(1).

- Cotter, K. (2019). Playing the visibility game: How digital influencers and algorithms negotiate influence on Instagram. *New Media & Society* 21(4), 895–913.
- Haapoja, J., Savolainen, L., Reinikainen, H., & Lehtiniemi, T. (2024). Moral orders of pleasing the algorithm. *New Media and Society*, online first.
- Haraway, D. J. (1985). A manifesto for cyborgs: Science, technology, and socialist feminism for the 1980s. *Socialist Review*, 15(2), 65–107.
- Ruckenstein, M. (2023). *The feel of algorithms*. University of California Press.
- Savolainen, L. (2022). The shadow banning controversy: perceived governance and algorithmic folklore. *Media, Culture & Society*, 44(6), 1091–1109.
- Seaver, N. (2019). Knowing algorithms. Teoksessa J. Vertesi, & D. Ribes (Toim.), *DigitalSTS: A field guide for science & technology studies* (s. 412–422). Princeton University Press.

I, me an(other) – follower construction of the uncanny self in relation to AI-generated social media influencers

Rebekah Rousi
University of Vaasa

The construction of self has been a popular topic among scholars of social media, and particularly social media influencers, for some time now. Research has concentrated quite heavily on self-branding (Khamis, Ang & Welling, 2017) and persona building (Gómez, 2019) for instance. Research has also revealed a complex relationship between the construction and framing of influencer identities, and the identity construction of influencer followers (or fans). Quite literally, studies have shown that especially younger followers tend to adopt and appropriate influencer trademark characteristics within their own self-representation and narrative of identity (González-Larrea, Hernández-Serrano & Morales Romo, 2021; Iqbal & Yasmin, 2020). The adoption, adaption and appropriation of traits and signifiers from other humans (or entities) towards which one has an affinity, can be seen throughout human sociological evolution.

In fact, Social Identity Theory (SIT, Trepte & Loy, 2017) posits that people construct their identity through how they perceive their own similarities towards a group or community. Thus, while perhaps understanding the construction of self-identity to be an individual and subjective process, it all the time occurs in relation to interactions between an individual and how they feel they exist within a specific group. Constant re-appraisal and reflection of one's own traits, experiences (narratives) and relationships in respect of groups, affords a language for individuals to utilise in terms of positioning themselves and asserting their identity. Likewise, this also means that perceiving differences between groups is important – identity forming is as much about establishing group distinctions (i.e., differences between groups and the self) as it is about forming alliances (Stets & Burke, 2000). SIT demonstrates links to symbolic interactionism (SI, Blumer, 1979, 1980) with its foundations in the psychological of the self (James, 1968) that sees subjective experience as situated in multi-dimensional framings of existence that are held both inwardly (the I-self) and eco-systemically (the me-self; see also Alanen & Rousi, 2024; Rousi & Alanen, 2021).

Thus, consumption of social media influencers does not simply rest in the development of parasocial (or one-sided) relationships (Hoffner & Bond, 2022). Rather, through following particular personas one constantly forms and re-forms one's own perceptions of self and identity (Ezzat, 2020). This paper conceptually analyses the potentiality of self-construction via AI-driven social media influencers. It adopts both SIT and SI to engage with a scenario in which human identities may be formed on an artificial otherness, often described via the Uncanny Valley hypothesis (Mori, MacDorman & Kageki, 2012) and how this may change the discursive distinction between humans and technology as a whole.

References

- Alanen, H. K., & Rousi, R. (2024). Moving Spaces—The Affective Embodied Self in Tram Design and the Autonomous Imaginary. In *Humane Autonomous Technology: Re-thinking Experience with and in Intelligent Systems* (pp. 87-123). Cham: Springer International Publishing.
- Blumer, H. (1980). Mead and Blumer: The convergent methodological perspectives of social behaviorism and symbolic interactionism. *American Sociological Review*, 409-419.
- Blumer, H. (1979). Symbolic interactionism. *Interdisciplinary approaches to human communication*, 135-55.
- Ezzat, H. (2020). Social media influencers and the online identity of Egyptian youth. *Catalan Journal of Communication & Cultural Studies*, 12(1), 119-133.
- Gómez, A. R. (2019). Digital Fame and Fortune in the age of Social Media: A Classification of social media influencers. *aDResearch: Revista Internacional de Investigación en Comunicación*, (19), 8-29.
- González-Larrea, B., Hernández-Serrano, M. J., & Morales Romo, N. (2021). Online Identity Construction in Younger Generations via Identification with Influencers: Potential Areas of Vulnerability. *Identity in a Hyperconnected Society: Risks and Educative Proposals*, 95-107.
- Hoffner, C. A., & Bond, B. J. (2022). Parasocial relationships, social media, & well-being. *Current Opinion in Psychology*, 45, 101306.
- Iqbal, S., & Yasmin, N. (2020). Social Media Influencers and Their Effects on Identity and Self-Esteem. *PAKISTAN JOURNAL OF LINGUISTICS*, 2(04), 146-154.
- James, W. (1968). The self. *The self in social interaction*, 1, 41-49.
- Khamis, S., Ang, L., & Welling, R. (2017). Self-branding, 'micro-celebrity' and the rise of social media influencers. *Celebrity studies*, 8(2), 191-208.
- Mori, M., MacDorman, K. F., & Kageki, N. (2012). The uncanny valley [from the field]. *IEEE Robotics & automation magazine*, 19(2), 98-100. <https://spectrum.ieee.org/the-uncanny-valley>
- Rousi, R., & Alanen, H. K. (2021, July). Socio-emotional experience in human technology interaction design—a fashion framework proposal. In *International Conference on Human-Computer Interaction* (pp. 131-150). Cham: Springer International Publishing.
- Stets, J. E., & Burke, P. J. (2000). Identity theory and social identity theory. *Social psychology quarterly*, 224-237.
- Trepte, S., & Loy, L. S. (2017). Social identity theory and self-categorization theory. *The international encyclopedia of media effects*, 1-13.

The Dilemma of Synthetic Users: Examining the Role of Generative AI in Creating User Personas

Joni Salminen^a, Ilkka Kaate^b, Danial Amin^a & Bernard J. Jansen^c

^a University of Vaasa

^b University of Turku

^c Qatar Computing Research Institute

In user experience design and marketing research, practitioners often rely on proxy users, or personas [1, 3, 6], when direct access to actual users is limited. These personas are fictional but realistic representations of user segments that help inform design and decision-making processes. However, the emergence of generative artificial intelligence (GenAI) presents a novel dilemma: the ability to create highly convincing user personas without grounding them in actual customer data.

This presentation examines the implications of using large language models (LLMs) and other GenAI tools in persona creation. While these technologies offer efficiency gains through rapid and cost-effective persona generation, they also raise concerns about the validity and ethical implications of synthetic user representations. The central dilemma lies in balancing the practical benefits of AI-generated personas against the risk of perpetuating biases, stereotypes, or hallucinated user characteristics that may mislead decision-makers [2, 7, 8].

We propose Retrieval Augmented Generation (RAG) [4] as a general approach to this dilemma. In the ideal situation, GenAI capabilities leverage real user data owned by organizations toward the creation of more accurate and reliable persona descriptions, adhering to the best practices of data-driven personas [3, 5].

The presentation also explores the evolution of persona automation, from manual creation and use (2000-2014), through automated creation with manual use (2015-2024), to potential fully automated creation and use (2025 onwards). We discuss the implications of this progression for user-centered design and marketing automation.

The presentation concludes by raising important questions about the future of persona systems, including the potential specialization of language models for specific persona-related tasks and the evolving nature of persona interfaces in an AI-driven landscape.

Our work contributes to the ongoing discourse on the integration of AI in user experience research and marketing, offering practical insights for practitioners and emphasizing critical considerations for the ethical implementation of AI-generated personas.

References

- [1] Alan Cooper. 1999. *The Inmates Are Running the Asylum: Why High Tech Products Drive Us Crazy and How to Restore the Sanity* (1 edition ed.). Sams - Pearson Education, Indianapolis, IN.
- [2] Stefano De Paoli. 2023. *Writing user personas with Large Language Models: Testing phase 6 of a Thematic Analysis of semi-structured interviews*. arXiv preprint arXiv:2305.18099 (2023).

- [3] Bernard J. Jansen, Joni O. Salminen, and Soon-Gyo Jung. 2020. Data-Driven Personas for Enhanced User Understanding: Combining Empathy with Rationality for Better Insights to Analytics. *Data and Information Management* 4, 1 (March 2020), 1–17. <https://doi.org/10.2478/dim-2020-0005>
- [4] Patrick Lewis, Ethan Perez, Aleksandra Piktus, Fabio Petroni, Vladimir Karpukhin, Naman Goyal, Heinrich Küttler, Mike Lewis, Wen-tau Yih, and Tim Rocktäschel. 2020. Retrieval-augmented generation for knowledge-intensive nlp tasks. *Advances in Neural Information Processing Systems* 33, (2020), 9459–9474.
- [5] Jennifer Jen McGinn and Nalini Kotamraju. 2008. Data-driven persona development. In *Proceedings of the SIGCHI Conference on Human Factors in Computing Systems*, 2008. ACM, 1521–1524.
- [6] Lene Nielsen. 2019. *Personas - User Focused Design* (2nd ed. 2019 edition ed.). Springer, New York, NY.
- [7] Mirjana Prpa, Giovanni Maria Troiano, Matthew Wood, and Yvonne Coady. 2024. Challenges and Opportunities of LLM-Based Synthetic Personae and Data in HCI. In *Extended Abstracts of the 2024 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems (CHI EA '24)*, May 11, 2024. Association for Computing Machinery, New York, NY, USA, 1–5. <https://doi.org/10.1145/3613905.3636293>
- [8] Joni Salminen, Chang Liu, Wenjing Pian, Jianxing Chi, Essi Häyhänen, and Bernard J Jansen. 2024. Deus Ex Machina and Personas from Large Language Models: Investigating the Composition of AI-Generated Persona Descriptions. In *Proceedings of the CHI Conference on Human Factors in Computing Systems (CHI '24)*, May 11, 2024. Association for Computing Machinery, New York, NY, USA, 1–20. <https://doi.org/10.1145/3613904.3642036>

VAKKI

WORKSHOP

Vuorovaikutussuhteet ja
yhteistoiminta kriisiviestinnässä

Vuorovaikutussuhteet ja yhteistoiminta kriisiviestinnässä

Järjestäjät: Jenni Räikkönen, Hanna Limatius & Minna Nevala
Helsingin yliopisto

Eri tahojen yhteistoiminnalla ja keskinäisellä vuorovaikutuksella on tärkeä rooli kriisiviestinnän onnistumisen ja kriisin ratkeamisen kannalta (Seeger 2007: 240). Käsitteemme siitä, milloin äkillinen tapahtuma tai epävarmuustilanne mielletään kriisiksi, määrittyy ainakin osin tilanteessa toimivien tahojen viestinnän kautta (Iannacone 2021). Kriisin eri osapuolet viestivät ja tulkitsevat tilannetta omasta näkökulmastaan, mutta ovat samanaikaisesti vuorovaikutuksessa muiden toimijoiden kanssa. Työpajassa haluamme syventää ja laajentaa tietoa toimivasta kriisiviestinnästä, erityisesti eri toimijoiden vuorovaikutuksen ja yhteistoiminnan kannalta.

Toimiva kriisiviestintä hillitsee paniikkia samalla tiedostaen tilanteen vakavuuden (Jong 2021: 967). On oleellista saada viestin vastaanottajat toimimaan tavalla, joka estää kriisiä laajenemasta ja syvenemästä. Laajamittaisissa, yhteiskunnallisissa kriiseissä viestinnän tulee olla ymmärrettävää ja saavutettavaa kaikille kansalaisille. Poliittisten päättäjien tulee kuunnella asiantuntijoita ennen poliittisten päätösten tekemistä, ottaa huomioon kansalaisten monipuoliset tarpeet, sekä tukea yrityksiä ja muita sidosryhmiä, joiden toimintaan kriisillä on vaikutuksia (Jong 2021: 962). Median tehtävänä on levittää päättäjien ja asiantuntijoiden viestiä, keskittyä kansalaisille olennaiseen tietoon ja välttää politisoimasta aihetta. Organisaatioiden kriiseissä organisaation, median ja sidosryhmien vuorovaikutuksella on merkittävä rooli kriisin synnylle, kehitykselle ja ratkaisulle (Seeger 2007).

Tulevaisuudessa kriisiviestinnän merkitys tulee yhä kasvamaan. Olemme juuri käyneet läpi maailmanlaajuisen terveuskriisin, joka on synnyttänyt ja syventänyt myös muita kriisejä. Sodat ja konfliktit eri puolilla maailmaa aiheuttavat laajaa epävarmuutta ja pakottavat ihmisiä jättämään kotinsa. Ilmaston lämpeneminen aiheuttaa mm. sään ääri-ilmiöitä, helleaaltoja ja kuivuutta, jotka merkittävästi vaikeuttavat elämää tietyillä alueilla. Organisaatiot joutuvat ahtaalle, jos niiden toiminta ei ole linjassa luonnonsuojelun tai ilmastotoimien kanssa. Esimerkiksi Stora Enso on joutunut korjaamaan imagoaan Suomussalmella elokuussa 2024 tapahtuneen raakkutuhon jälkeen (Ruonakoski 2024).

Lähteet

- Iannacone, J.I. (2021). Negotiating Crises Interpretations: The Global Rhetorical Arena of the 2018 Migrant Caravan "Crisis". *Public Relations Review*, 47(2). <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2021.102034>.
- Jong, W. (2020). Evaluating Crisis Communication. A 30-item Checklist for Assessing Performance during COVID-19 and Other Pandemics. *Journal of Health Communication*, 25(12), 962–970. <https://doi.org/10.1080/10810730.2021.1871791>
- Ruonakoski, E. (2024). Uhanalaisia raakkuja kuoli, kun Stora Enson metsäkoneet jyristelivät joen yli – poliisi tutkii törkeänä luonnonsuojelurikoksena. *Yle Uutiset*, 21.8.2024. Viitattu 30.10.2024. <https://yle.fi/a/74-20106354>
- Seeger, M. W. (2006). Best Practices in Crisis Communication: An Expert Panel Process. *Journal of Applied Communication Research*, 34(3), 232–244. <https://doi.org/10.1080/00909880600769944>

Sateenkaarevat kokemukset katastrofeista - ja ajatuksia kriisiviestinnästä

Jarmo Harri Jantunen
Jyväskylän yliopisto

Tässä tutkimuksessa tarkastellaan suomalaisten sateenkaari-ihmisten kokemuksia covid-19-pandemiasta ja elämästä rajoitusten keskellä. Mediassa ja monissa tutkimuksissa on keskitytty heterosuhteissa ja -perheissä elävien sekä heteroseksuaalisten ikääntyneiden ja nuorten ihmisten pandemiakokemuksiin. Sen sijaan vähemmistöjen kriisikokemukset ja niiden dokumentointi ovat jääneet vähälle huomiolle (ks. esim. Langenkamp ym. 2022). Gaillardin ym. (2017, 19) mukaan tämä voi johtua siitä, että sateenkaari-ihmisten tarpeet jäävät yleensäkin huomiotta katastrofitilanteissa.

Esityksessäni tarkastelen myös sitä, miten elämäntilanne on vaikuttanut pandemiakokemuksiin. Aineistona käytän Webropol-ohjelmalla tehtyä kyselyä, josta analysoin tilastollisesti ja laadullisesti lähes 500 sateenkaarevaksi itsensä määritelleen vastauksia. Tulokset osoittavat, että elämäntilanne vaikuttaa merkittävästi kriisikokemuksiin. Lisäksi monisuhteiset ja transsukupuoliset vastaajat toivat esiin erityisesti sateenkaariyhteisölle tyypillisiä kokemuksia.

Tutkimuksen mukaan heikentynyt elämäntilanne johtui osittain siitä, että parisuhdenormatiivisuus ja singlismi näyttivät voimistuvan covid-19-pandemian aikana. Lisäksi tapaamisrajoitusten aiheuttama vertaistuen väheneminen heikensi vähemmistöihin kuuluvien hyvinvointia. Aineiston perusteella näyttää siltä, että resilienssiä vahvistavia kokemuksia on tarjottava myös vähemmistöille, sillä resilienssi auttaa selviytymään katastrofeista.

Katastrofeista selviämisen näkökulmasta suurimpia haasteita ovat myös erilaisia normatiivisuuksia luovien asenteiden ja rakenteellisten puitteiden vähentäminen. Daigle ja Myrntinen (2018) korostavat, että marginalisointi ei synny tyhjästä kriisien alkaessa, vaan rakenteet luodaan jo ennen kriisejä. Suomessakin pandemia on aiheuttanut selviä ongelmia, mutta ne ovat olleet pikemminkin yhteiskunnan rakenteesta johtuvia. Tässä tutkimuksessa tarkastellut ongelmat jäävät helposti huomaamatta, koska ne eivät ole syntyneet esimerkiksi laittomien tekojen seurauksena eivätkä vaadi rikosoikeudellisia toimia. Pandemian seuraamukset voivat kuitenkin näkyä yhteiskunnassa vielä pitkään. Helpotusta tähän toisi se, että ongelmallisia rakenteita puretaan ja marginaaliryhmät otetaan mukaan katastrofeista palautumisen suunnitteluun (ks. myös Gorman-Murray ym. 2017, 49; Daigle ja Myrntinen 2018, 115).

Lähteet

- Daigle, Megan & ja Henri Myrntinen. 2018. "Bringing diverse sexual orientation and gender identity (SOGI) into peacebuilding policy and practice." *Gender & Development* 26 (1): 103–120. <https://doi.org/10.1080/13552074.2018.1429091>
- Gaillard, Jean-Christophe, Andrew Gorman-Murray & Maureen Fordham. 2017. "Sexual and gender minorities in disaster." *Gender, Place & Culture* 24 (1): 18–26. <http://dx.doi.org/10.1080/0966369X.2016.1263438>.
- Gorman-Murray, Andrew, Sally Morris, Jessica Keppel, Scott McKinnon & Dale Dominey-Howes. 2017. "Problems and possibilities on the margins: LGBT experiences in the 2011 Queensland floods." *Gender, Place & Culture* 24 (1): 37–51. <http://dx.doi.org/10.1080/0966369X.2015.1136806>.

Langenkamp, Alexander, Tomás Cano & Christian S. Czymara. 2022. "My home is my castle?' The role of living arrangements on experiencing the COVID-19 pandemic: Evidence from Germany." *Frontiers in Sociology* 6. <https://doi.org/10.3389/fsoc.2021.785201>

Viranomaisten ja maahanmuuttajayhteisöjen yhteistyö monikielissä koronaviestinnässä

Päivi Kuusi^a, Svetlana Probirskaja^a & Tuija Kinnunen^b

^a Helsingin yliopisto

^b Tampereen yliopisto

Koronapandemian aikana useat organisaatiot Suomessa tuottivat monikielistä koronatietao maahanmuuttajaväestölle. Kielivalikoiman laajuus oli monelle organisaatiolle uutta, ja vieraskielisten tavoittamisessa kohdattuja haasteita ratkottiin monesti organisaatioiden välisen yhteistyön avulla. Esitelmässä tarkastelemme pääkaupunkiseudun kuntien (Helsinki, Espoo ja Vantaa), THL:n, SPR:n ja maahanmuuttajajärjestöjen välistä monikieliseen koronaviestintään liittyvää yhteistyötä ja siinä ilmenneitä haasteita. Aineistona on organisaatioiden viestinnässä työskentelevien asiantuntijoiden haastatteluja, jotka on tehty vuosina 2021–2022 kahden tutkimushankkeen yhteistyönä.

Kunnat, THL ja SPR tuottivat ja levittivät monikielistä koronaviestintää yhteistyössä toistensa ja maahanmuuttajajärjestöjen kanssa. Keskeinen yhteistyön muoto oli THL:n perustama monikielisen ja monikanavaisen koronaviestinnän toimintaryhmä (task force), jossa oli mukana kuntien ja SPR:n lisäksi myös maahanmuuttajajärjestöjen edustajia. (Määttä ym. 2022.) Maahanmuuttajajärjestöt nähdään monessa maassa viranomaisten kumppaneina tuottamassa yhteiskunnallisia palveluita (Fauser 2024, 366), ja aineistomme pohjalta onkin ilmeistä, että maahanmuuttajajärjestöjen merkitys monikielisen koronaviestinnän kehittämisessä on ollut keskeinen. Maahanmuuttajajärjestöt antoivat organisaatioille palautetta heille suunnatuista omakielisistä viestintämateriaaleista ja osallistuivat niiden muokkaamiseen. Myös kuntaviestijöiden kohderyhmätietous eli tiedot viestinnän kohderyhmien tarpeista ja erityispiirteistä oli usein peräisin maahanmuuttajajärjestöiltä (Määttä ym. tulossa). Voidaan kuitenkin kysyä, missä määrin viranomaiset voivat jakaa itselleen kuuluvia tehtäviä järjestösektorin kanssa, ja minkälaisia vastuukysymyksiä tästä voi syntyä (Buchert & Wrede 2021, 65). Ei myöskään ole selvitetty, edustavatko (ja tavoittavatko) maahanmuuttajajärjestöt kieliyhteisönsä jäseniä kattavasti.

Lähteet

- Buchert, Ulla ja Wrede, Sirpa 2021. 'Bridging' and 'fixing' endangered social rights in the digitalising welfare state: the ambiguous role of third-sector organisations in supporting marginalised older migrants in Finland'. Helena Hirvonen, Mia Tammelin, Riitta Hänninen ja J. M. Eveline Wouters (toim.), *Digital Transformations in Care of Older People: Critical Perspectives*, London: Routledge. 54–71.
- Fauser, Margit 2024. Migrant associations and communities. In: *Research Handbook on the Sociology of Migration*. Research Handbooks in Sociology Series. Giuseppe Sciortino, Martina Cvajner and Peter J. Kivisto (eds.). Edward Elgar Publishing. 363–374.
- Määttä, Simo; Kinnunen, Tuija; Probirskaja, Svetlana ja Kuusi, Päivi 2022. Monikielinen viestintä ja kääntäminen koronapandemian aikana Suomessa: haasteet ja hyvät käytännöt. Helsingin yliopisto.
- Määttä, Simo; Kinnunen, Tuija; Kuusi, Päivi ja Probirskaja, Svetlana. Tulossa. Kohderyhmätietous monikielisen kriisiviestinnän asiantuntijatyössä. Työelämän tutkimuksen teemanumero.

“Why does Boris hate the BAME community?”: Discourses on marginalized communities in citizens’ responses to the UK government’s COVID-19 communication

Hanna Limatius
Helsingin yliopisto

This paper focuses on citizens’ reactions to government crisis communication during the COVID-19 pandemic, and the ways in which discourses on marginalized communities are constructed in such reactions. In my presentation, I focus on social media data in the form of tweets (now referred to as “posts”) that either respond to or mention official government Twitter (now “X”) accounts from the United Kingdom. I apply a critical discourse analysis (CDA, Fairclough 2012) approach to tweets featuring the search term “BAME (Black, Asian and minority ethnic)”. While the use of BAME is no longer recommended in the UK (Gov.uk 2024), it was used in government communication at the height of the COVID-19 pandemic in 2020. The data for the study come from a larger corpus of COVID-19 discussions on Twitter (Kehoe et al. 2021).

In addition to official crisis communication from politicians, experts and government institutions, societal crisis situations are also shaped by other voices that communicate with and about government messaging, including the voices of citizens (Limatius & Koskela 2024; Raupp 2019). Against this background, it is important to study how citizens publicly respond to government crisis communication, and the kinds of discourses and representations that are constructed around specific groups and segments of the public in this commentary. Through such studies, we can also identify whether the authorities have succeeded in taking into account societal diversity and the potential vulnerabilities of particular groups in their crisis communication (Tagliacozzo et al. 2021, p. 935). For example, previous research has established that for crisis communication to be effective, politicians and public health professionals must communicate in a way that is engaging and empathetic towards citizens (Hodson et al. 2022, p. 157; Jong, 2020, pp. 965-6). Preliminary results of the present study illustrate that the tweets referencing “BAME” communities and COVID-19 construct various discourses around marginalized communities but share a common goal of criticizing the UK government’s actions and communication during the crisis.

References

- Fairclough, Norman. (2012). Critical Discourse Analysis. In *The Routledge Handbook of Discourse Analysis*, ed. by J. P. Gee & M. Handford, 9–20. Routledge.
- Gov.uk. (2024). Writing about ethnicity. Available from: <https://www.ethnicity-facts-figures.service.gov.uk/style-guide/writing-about-ethnicity/>
- Hodson, J., Veletsianos, G. & Houlden, S. (2022). Public responses to COVID-19 information from the public health office on Twitter and YouTube: Implications for research practice. *Journal of Information Technology & Politics* 19(2), 156–164. <https://doi.org/10.1080/19331681.2021.1945987>
- Jong, W. (2020). Evaluating crisis communication. A 30-item checklist for assessing performance during COVID-19 and other pandemics. *Journal of Health Communication* 25(12), 962–970.
- Kehoe, A., Gee, M., Lawson, R., McGlashan, M., Tkacukova, T. (2021). TRAC:COVID – Trust and Communication: A Coronavirus Online Visual Dashboard. Available online at <https://traccovid.com>

- Limatius, H. & Koskela, M. (2024). Voices in government crisis communication in the United States during the COVID-19 pandemic: A rhetorical arena perspective. *VAKKI Publications* 16, 90–107. <https://doi.org/10.70484/vakki.145712>
- Raupp, J. (2019). Crisis communication in the rhetorical arena. *Public Relations Review* 45(4), 101768. <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2019.04.002>
- Tagliacozzo, S., Albrecht, F., & Ganapati, N. E. (2021). International Perspectives on COVID-19 Communication Ecologies: Public Health Agencies' Online Communication in Italy, Sweden, and the United States. *American Behavioral Scientist*, 65(7), 934–955. <https://doi.org/10.1177/0002764221992832>

Corpus-assisted discourse analysis of the role of experts in news articles about the 1918 influenza epidemic and the COVID-19 pandemic

Jenni Räikkönen
University of Helsinki

Medical and health experts such as virologists, epidemiologists, and statisticians play a crucial role during health crises, guiding politicians and the public on managing crises and mitigating long-term harm. Journalists exercise a great power in choosing whose expertise is valued in times of crisis and to what end expert statements are used in the mass media. The statements can be used to simply disseminate information or, in some cases, to justify or criticize government policies. Experts themselves cannot necessarily determine how their statements will be interpreted or used.

In the US, where COVID-19 became a highly politicized and polarizing topic, politicians appeared more frequently in newspapers than scientists (Hart, Chinn & Soroka 2020). Experts are usually considered to be impartial and unbiased, which are the characteristics that make their advice trustworthy (Grundmann 2017). However, being cited in news articles also featuring political views can harm the public perception of experts and decrease trust in their advice.

This study examines and compares newspaper articles about two health crises: 1) the 1918 influenza epidemic and 2) the COVID-19 pandemic. The media environment was vastly different in 1918 than it is today and was during the COVID-19 pandemic. Thus, we can also expect the role of experts in the mass media being different. Using methods of corpus-assisted discourse studies (Partington, Duguid & Taylor 2013), this study analyses and compares articles published in the New York Times during both periods. The primary data consist of 76 articles about the influenza epidemic of 1918 and 82 articles about COVID-19. By combining quantitative and qualitative methods of analysis, the paper aims to answer the following questions:

1. In which contexts were expert views presented in articles about the 1918 influenza epidemic and the COVID-19 pandemic?
2. What differences exist in the types of expert statements emphasized in coverage of the two pandemics?

Preliminary analyses suggest that during the 1918 epidemic, expert comments were rarely reported directly by the NYT. Instead, the health commissioner of New York City, Dr. Copeland, appeared almost daily in the news as both a medical expert and the city's leader in handling the epidemic. In contrast, during the COVID-19 pandemic, a diverse range of experts appeared in news articles. Unlike in 1918, experts during COVID-19 were often presented as outsiders to political processes, but their statements were used by the newspaper to comment on and criticize political leaders' actions.

References

- Grundmann, Reiner. 2017. The Problem of Expertise in Knowledge Societies. *Minerva* 55(1): 25–48. <https://doi.org/10.1007/s11024-016-9308-7>
- Hart, P. Sol, Sedona Chinn, and Stuart Soroka. 2020. Politicization and Polarization in COVID-19 News Coverage. *Science Communication* 42(5): 679–97. <https://doi.org/10.1177/1075547020950735>
- Partington, Alan, Alison Duguid, and Charlotte Taylor. 2013. Patterns and Meanings in Discourse: Theory and Practice in Corpus-Assisted Discourse Studies (CADS) [Studies in Corpus Linguistics 55]. John Benjamins.

Digitaalisten vapaaehtoisten yhteistyö viranomaisten kanssa pakolaiskriisissä keväällä 2022

Heini Ruohonen, Klas Backholm & Jenny Lindholm
Åbo Akademi, Vaasa

Ukrainan sota toi keväällä 2022 Suomeen yli 24,000 pakolaista. Monet suomalaiset kääntyivät Punaisen Ristin kaltaisten organisaatioiden puoleen auttaakseen, mutta apua järjestettiin myös ruohonjuuritasolla Facebook-ryhmissä. Netissä vapaaehtoisryhmät keräsivät varusteita ja ruokatarvikkeita, organisoivat bussikyytejä ja autoivat Suomeen saapuvia pakolaisia asettumaan aloilleen. Keväällä 2022 jopa kolme neljäsosaa pakolaisista asui vapaaehtoisten järjestämässä kotimajoituksessa (Jägerhorn, 2022).

Tällaista netissä organisoituvaa toimintaa kutsutaan digitaaliseksi vapaaehtoisuudeksi (DV) (Starbird & Palen, 2011). Sitä on tutkittu luonnonkatastrofien kontekstissa (Albris, 2018; Kaufhold & Reuter, 2016) ja jonkin verran sosiaalisissa kriiseissä, kuten vuoden 2015 pakolaiskriisin sekä koronakriisin aikana (Carlsen et al., 2021; Simsa et al., 2019). DV:t organisoivat toimintansa spontaanisti ja itsenäisesti, ja hyödyntävät sosiaalista mediaa tiedon jakamiseen, avun organisoimiseen sekä toistensa tukemiseen. He voivat myös toimia viestinnällisenä linkkinä uhrien, viranomaisten ja vapaaehtoisten välillä (Smith et al., 2021).

Viranomaisten näkökulmasta DV:t voitaisiin nähdä voimavarana etenkin sosiaalisissa kriiseissä, jotka ovat pitkäkestoisia ja joissa päätöksenteon hitaus voi vaikeuttaa valtiollisen avun antamista. Tällainen vapaaehtoisuuden muoto ei kuitenkaan sovi yhteen viranomaisten kriisinhallinnan kanssa esimerkiksi luottamusvaikeuksien takia. Yhteistyö DV:n ja viranomaisten välillä onkin koettu haastavaksi ja luotaantyyntäväksi (Hughes & Tapiä, 2015; Ruohonen & Backholm, 2023), mikä voi johtaa auttamisen rinnakkaisiin prosesseihin tai vihamielisyyteen viranomaisia kohtaan.

Suomessa DV on vielä melko kartoittamaton ilmiö. Siksi tarkastelen tutkimuksessani kolmea Facebook-ryhmää, jotka autoivat Suomeen saapuvia pakolaisia keväällä 2022. Analysoin toimintaa ensimmäisen kolmen kuukauden ajalta, havainnoin auttamisen muotoja ja millaista yhteistyötä ryhmän ulkopuolisten toimijoiden kanssa ilmenee. Tutkimus on monimenetelmällinen: postaukset ja kommentit (N = 3630) on ensin kategorisoitu määrällisin menetelmin, minkä jälkeen yhteistyötä koskeva materiaali on analysoitu laadullisesti.

Tulokset osoittavat, että ryhmissä ilmenee monenlaisia auttamisen muotoja aina perustarpeiden täyttämisestä pakolaisten sopeuttamiseen osaksi yhteiskuntaa. Ryhmissä esiintyy myös yhteishenkeä kohottavia viestejä ja joissa käsitellään kriisitilannetta. Yhteistyötä ryhmän ulkopuolisten kanssa esiintyy jonkin verran, mutta vain kriisin alkuvaiheessa. Tämä voi olla viranomaisten näkökulmasta ongelmallista, jos tarve painottuu kriisin hektisimpään vaiheeseen. Tämän lisäksi suurin osa keskusteluista käydään todennäköisesti yksityisesti ja paljon DV:n toiminnasta jää kerätyn materiaalin ulkopuolelle. Ryhmien muita viestintätapoja olisikin syytä tutkia tulevaisuudessa tarkemmin ja kartoittaa, millaiset yhteistyön muodot sopisivat DV:lle ja viranomaisille parhaiten.

Lähteet

- Albris, K. (2018). The switchboard mechanism: How social media connected citizens during the 2013 floods in Dresden. *Journal of Contingencies and Crisis Management*, 26(3), 350–357. <https://doi.org/10.1111/1468-5973.12201>
- Carlsen, H. B., Toubøl, J., & Brincker, B. (2021). On solidarity and volunteering during the COVID-19 crisis in Denmark: the impact of social networks and social media groups on the distribution of support. *European Societies*, 23(S1), S122–S140. <https://doi.org/10.1080/14616696.2020.1818270>
- Hughes, A. L., & Tapia, A. H. (2015). Social Media in Crisis: When Professional Responders Meet Digital Volunteers. *Journal of Homeland Security and Emergency Management*, 12(3), 679–706. <https://doi.org/10.1515/jhsem-2014-0080>
- Jägerhorn, J. (23.3.2022). Inrikesministeriet: Finland kan få 40 000–80 000 ukrainska flyktingar – så ska Finland hjälpa ukrainarna. *Svenska Yle*. <https://yle.fi/a/7-10014552>
- Kaufhold, M. A., & Reuter, C. (2016). The Self-Organization of Digital Volunteers across Social Media: The Case of the 2013 European Floods in Germany. *Journal of Homeland Security and Emergency Management*, 13(1), 137–166. <https://doi.org/10.1515/jhsem-2015-0063>
- Ruohonen, H., & Backholm, K. (2023). Matter of trust: How to include digital volunteers in crisis management. *Journal of Contingencies and Crisis Management*. <https://doi.org/10.1111/1468-5973.12484>
- Simsa, R., Rameder, P., Aghamanoukjan, A., & Totter, M. (2019). Spontaneous Volunteering in Social Crises: Self-Organization and Coordination. *Nonprofit and Voluntary Sector Quarterly*, 48(2_suppl), 103S-122S. <https://doi.org/10.1177/0899764018785472>
- Smith, W. R., W. Robertson, B., K. Stephens, K., & Murthy, D. (2021). A different type of disaster response digital volunteer: Looking behind the scenes to reveal coordinating actions of disaster knowledge workers. *Journal of Contingencies and Crisis Management*, 29(2), 116–130. <https://doi.org/10.1111/1468-5973.12352>
- Starbird, K., & Palen, L. (2011). “Voluntweeters.” *Proceedings of the SIGCHI Conference on Human Factors in Computing Systems*, 1071–1080. <https://doi.org/10.1145/1978942.1979102>